Adalbert

měsíčník královéhradecké diecéze

4/ 2017 / ročník XXVII / 25 Kč

20 let od návštěvy papeže

Jan Pavel II. v Hradci Králové

5 Velikonoční rozhovor s kardinálem Vlkem

8 Téma: světec Jan Pavel II.

14 Úcta k Panně Marii

15 Velikonoční tradice

Svatý Jan Pavel II.

v Hradci Králové v roce 1997

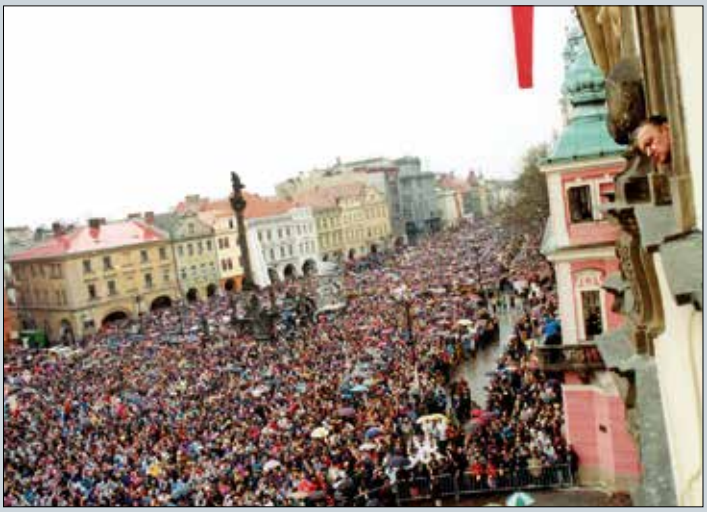

Zaplněné Velké náměstí, 26. dubna 1997

Příjezd papeže v doprovodu arcibiskupa Otčenáška

S biskupským sborem

Skrze lidi se setkával s Kristem

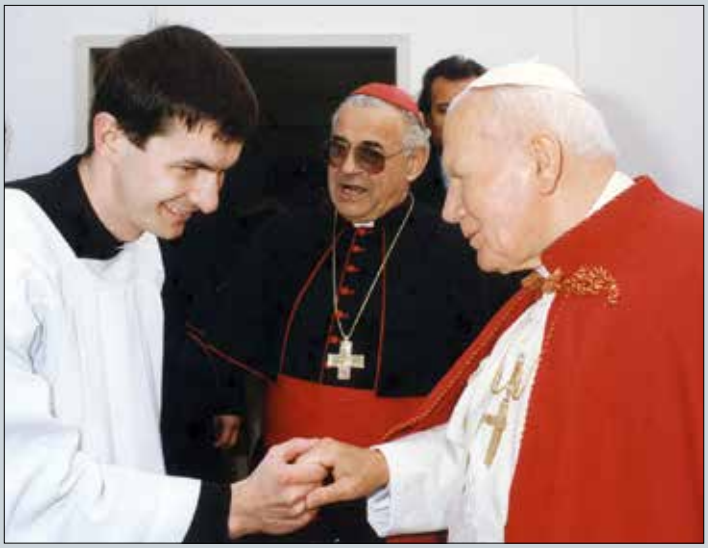

Každé setkání bylo neopakovatelné

Ostatky svatého papeže Jana Pavla II. v katedrále Sv. Ducha

Z obsahu

5 rozhovor
Toužím prožít spojení minulosti s přítomností
kardinál Miloslav Vlk

20 let od návštěvy papeže

8 Kdo neprožil, neuvěří. Kdo prožil, nezapomene.

11 V nemoci jsme si totiž všichni rovni

12 Budete hlavními hrdiny třetího tisíciletí!
homilie Jana Pavla II. při mši svaté pro mládež

14 jak to vidím já
Úcta k Panně Marii

15 Velikonoční zvyky
Život bez svátků je jako dlouhá pouť bez odpočinku

18 na kus řeči s mladými
Víra a já (2)

20 na kus řeči s bohoslovci
Vnímal jsem nad sebou otázku

21 IKD – informace královéhradecké diecéze

29 Papežská misijní díla

32 Charitní listy

Evidenční číslo: MK ČR E 10261.
Měsíčník. Vydává: Biskupství královéhradecké, Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové.
Adresa redakce: Tiskové oddělení, Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové, tel.: 495 063 422, e-mail: adalbert@bihk.cz.

Sazba: Pep-in, s.r.o.
Tisk: Garamon s. r. o. Hradec Králové.

Cena: 25 Kč.
Roční předplatné: 275 Kč. Bank. spojení: Raiffeisenbank, a. s., Hradec Králové, č. ú. 1016004393/5500, var. symbol 551, spec. symbolem je evidenční číslo čtenáře (viz adresní štítek).

Foto František Hloušek

20 let od návštěvy svatého papeže Jana Pavla II. v Hradci Králové

Fenomén papežských cest patří k relativním novinkám církevních dějin. První papež, který jako farář celého světa začal vyjíždět na cesty mimo sídlo svatého stolce byl svatý Jan XXIII. Ale až svatý Jan Pavel II. díky délce svého pontifikátu, nezdolatelné energii a později neoblomné vůli navzdory svým zdravotním limitům, mohl tento odkaz skutečně naplnit a rozvinout. Od šedesátých let 20. století, v době, kdy se celý svět globalizuje a prochází nesčetnými dramatickými změnami, mají katoličtí křesťané, ale zdaleka nejen oni, jistotu v osobě svatého Otce, papežů, kteří se vydávají na cesty, aby povzbudili místní církev, ukázali směr do budoucnosti, potvrdili, že v Božích očích nikdo není bezvýznamný a zbytečný.

Sv. Jan Pavel II. se stal pro dvě generace křesťanů symbolem papežství, naším papežem, jehož výkon úřadu Petrova nástupce je měřítkem pro ostatní. Nešlo ale jen o posvátný úřad, který tak obětavě do poslední chvíle svého života vykonával. Přitahoval pozornost zvláště mladých lidí svým vůdčím charismatem, opravdovostí, skutečným zájmem, jeho slova působila zvláště na mladé, protože za nimi stál celek jeho života, nehlásal nic, co by sám přesvědčivě nežil. Pro české země byl hodnotou navíc jeho slovanský původ. A ještě speciálnější byla jeho znalost prostředí české církve a osobní vztah k hradeckému biskupovi Karlovi Otčenáškovi. Prakticky vrstevníci se stejným křestním jménem, oba v mnoha zkouškách vyzkoušení a osvědčení bojovníci za práva církve po komunistické totalitní moci, dávali najevo hlubokou vzájemnou sympatii. A složitá propojení mnoha linek Božího vedení církve dějinami potvrzuje tehdejší přítomnost pracovníka vatikánského státního sekretariátu msgr. Jana Vokála v doprovodu sv. Jana Pavla II., aniž by mohl tušit, že za necelých 14 let, bude on sám povolán právě na tento východočeský biskupský stolec.

Z mnoha ohledů byla hradecká cesta k miléniu svatého Vojtěcha roku 1997 výjimečná. Nelze předpokládat, že se vzhledem ke globálnímu charakteru katolické církve bude papežská návštěva v dohledné budoucnosti opakovat. Určitě zanechala hluboké dědictví, které se promítlo nejen do několika připomínek (pamětní deska, pojmenování náměstí, socha v areálu NA), ale především v živém vztahu k osobě sv. Jana Pavla II. a energii do další práce na nelehké obnově života církve v tehdy už neklidné politické situaci. Vzpomínám na vzrušenou atmosféru plnou očekávání na hradeckém náměstí, ale pro mě osobně měla ještě další náboj. Patřím ke generaci, kterou jeho papežství formovalo, navíc jsem se narodil ve stejný den jako on, vždycky jsem ho vnímal jako jednu z největších autorit mého života. Už v dalším roce jsem se rozhodl definitivně ke vstupu do kněžského semináře právě za hradeckou diecézi. Věřím, že nejsem sám, komu přítomnost jedné z velkých osobností církve 20. století pomohla vykročit odhodlaněji na cestu následování našeho Pána.

P. Tomáš Petráček

Toužím prožít spojení minulosti s přítomností

Jeho biskupské heslo „Aby všichni byli jedno“ mluvilo a mluví za vše. Jeho názory jsou brány vážně v celém světě a rozhodně nebyl důchodcem, který si užíval svoji penzi, chodil s pejskem do parku či krmil na nábřeží labutě. Zářil z něho zájem o vše, ale především mu šlo o člověka. Aby dostál svému povolání, neváhal, třeba i osamocen, plout proti proudu. Kardinál **Miloslav Vlk** dobře věděl, že neměl co ztratit, spíše získat… A dnes už ví své.

Jak se máte, pane kardinále?

Děkuji za optání, dobře. Běžně se říká, že důchodci mají více práce, než když byli v oficielním aktivním věku. Mám tolik práce, kolik si jí připustím. Dnes, v době různých škrtů, jsem se i já naučil škrtat mezi úkoly, které by se na mě jinak navalily. Lidé si často myslí, že když jsem nyní bez oficiálních povinností arcibiskupa, tak mám mnoho volného času a vrhají se na mě s různými žádostmi. Takto bych však rychle ztratil harmonii. Ve svém věku musím mít již větší prostor i pro odpočinek. Nyní, v důchodu, se více věnuji práci v hnutí Fokoláre. Tomu jsem se ostatně věnoval i při svých biskupských funkcích. Jsem koordinátorem každoročních setkávání biskupů z celého světa, kteří, tak jako já, rovněž zasvětili svůj život dílu Panny Marie. Setkáváme se i s představiteli jiných náboženských vyznání, protože všichni máme být jedno.

Všude voní jaro, blíží se Velikonoce. Vzpomenete si ještě, jak jste je prožíval jako malý kluk?

Jistěže si vzpomínám, jak jsme Velikonoce prožívali jako chlapci. Především účastí na liturgii v kostele, kdy Svatý týden začíná Květnou nedělí a kam jsme chodili s opentlenými lískovými pruty, abychom tak připomněli vjezd Krista do Jeruzaléma, kde mu lidé kladli na cestu palmové ratolesti.

> Opravdovou otcovskou radost zažívám, když mi občas někdo řekne, že jsem svým slovem nasměroval jeho život.

Za mého mládí byly velikonoční obřady sloužené na Bílou sobotu brzy ráno a s dlouhými čteními v latině. Pan farář s námi ale měl soucit, protože věděl, že bychom tak dlouho v klidu nevydrželi. Pouštěl nás proto na náves, odkud jsme hlídkovali, zda se ještě čte. Dnes je to jiné. Mluví se v rodném jazyce a věřící si sami čtou čtení. Jako kluci jsme také chodívali o polednách či večer ulicemi a řehtali řehtačkami nebo klapali klapačkami na znamení, že zvony ulétly do Říma. A samozřejmě, že jsme chodili i po pomlázce. Doma, když jsme se vrátili večer z obřadů vzkříšení, vrhli jsme se na sekanici, což je jarní nádivka s kopřivami, uzeným masem, vejci a žemlí. Jistě, že nechyběly ani mazance či štrúdl. Zvláštní velikonoční zvyky ale u nás v rodině nebyly. Rád vzpomínám třeba i na to, jak mi jednou po mši, už jako knězi, strčili ministranti do ruky upletenou pomlázku a pak jsme se společně, s pomlázkou za zády, přikradli k nějakým ženám a vždy jsme je řádně vyšupali. Bylo z toho pokaždé velké pozdvižení.

A jak je vnímáte dnes?

Není to tak dlouho, co jsem prožil Velikonoce v Izraeli, na svatých místech, kde se odehrály skutečné historické chvíle spojené s životem a smrtí Ježíše Krista. Slavil jsem je s jeruzalémským patriarchou a apoštolským nunciem. Pro mě to byly nejkrásněji prožité Velikonoce v mém životě, kde jsem se dotknul samé podstaty. Zažil jsem historickou zkušenost, jež trvá dodnes a která mě posunula zase dále v mém vztahu s Bohem. Toužím prožít spojení minulosti a přítomnosti. Je přece úžasné, jak tehdejší události nezmizely z dějin, ale jsou živé dodnes, že je slavíme, že díky nim prožíváme perspektivu zmrtvýchvstání, obnovu života, naději na život věčný.

V povědomí nevěřících lidí mají Velikonoce menší význam než Vánoce. U křesťanů je to naopak. Proč?

Takto to chápe jistě i mnoho věřících lidí. Svátky narození Krista jsou provázeny mnoha zvyklostmi a radostnou atmosférou. Lidé si dávají dárky, což vyjadřuje, že Bůh obdaroval lidi svým Synem a my tedy naše blízké také obdarováváme, abychom jim učinili radost. Chystáme slavnostní večeři, strojíme stromek. Vánoce získaly velký význam v životě lidí. Centrálním bodem Vánoc je radost. Té v běžném životě nebývá vždy dost, proto svátky radosti slaví rádi všichni. Velikonoce jsou však i o oběti a smrti, přestože následná radost ze vzkříšení je nezměrná. Kristus přišel a svou smrtí ukázal svoji velkou lásku, lásku až do krajnosti. Sám řekl, že největší lásku má ten, kdo dá svůj život... Ve smrti však nezůstal, vstal z mrtvých. A toto poselství je mnohem větší než Vánoce, kdy přišel, aby nám byl blízko. Velikonoce jsou proto svátky obrovské naděje. V dnešní době, která je často naplněna beznadějí, mají Velikonoce velký dopad a stále máme ještě před sebou úkol hlouběji je objevit.

Velikonoce jsou tedy i o smrti. Půjdete jednou před Boha v klidu?

Až přijde čas, předstoupím před Boha opřen o velikonoční zkušenost, o zkušenost, že Bůh má vůči lidem nesmírnou lásku a že za nás dal život. Jsem si vědomý svých nedostatků a limitů, svých hříchů. Toto vše si s sebou ponesu, přestože mně byly tyto věci odpuštěny ve svátosti smíření, ve zpovědi. Ponesu si to však s vědomím Božího milosrdenství. A to mně dává sílu, abych byl schopný před Boha vůbec předstoupit.

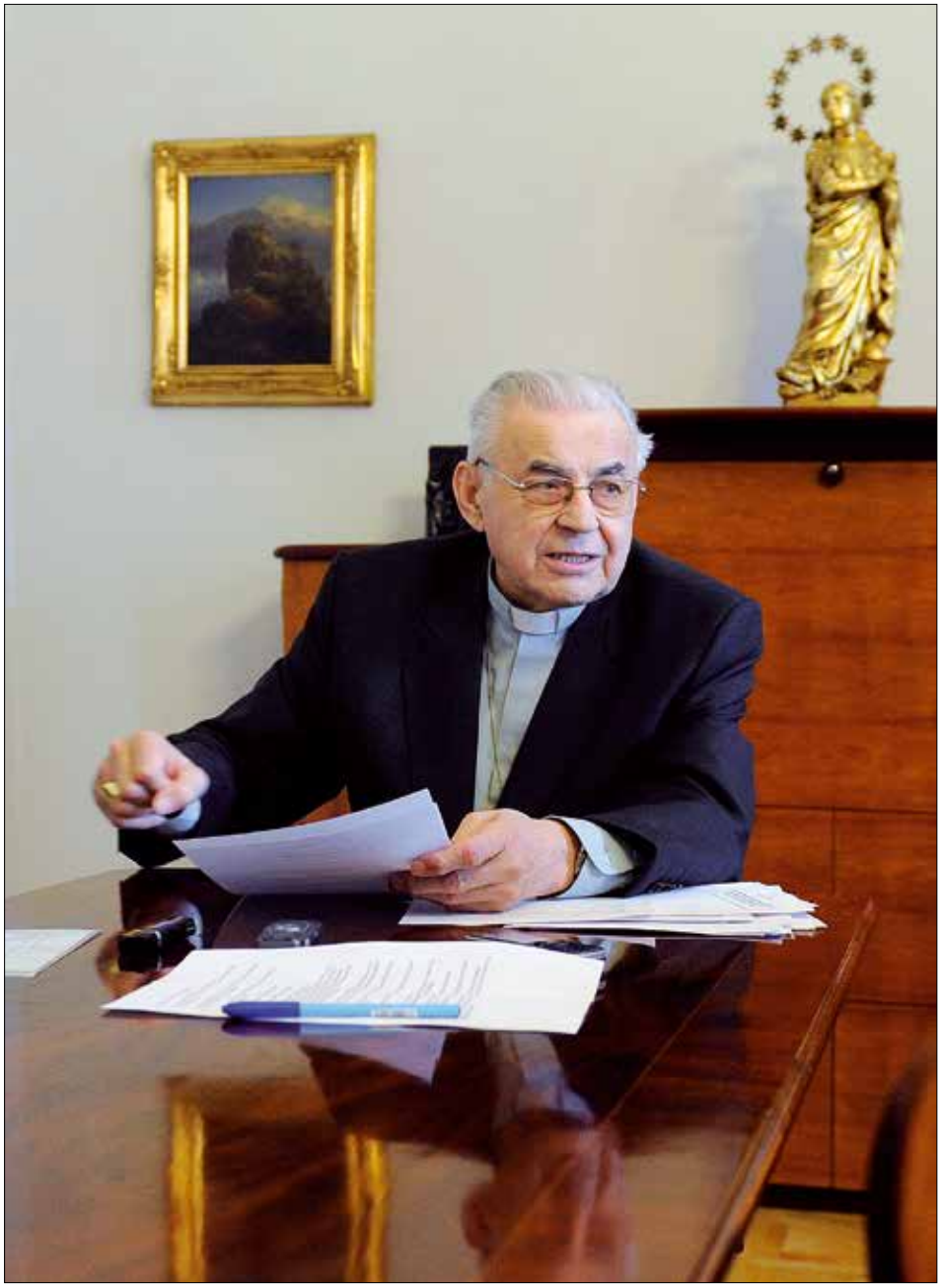

I jako emeritní arcibiskup pracoval každý den ve své kanceláři

Celý život posloucháte lidské osudy. Zůstane vám na paměti některý z nich až do smrti?

Kněží a biskupové se modlí za ty, kterým udíleli svátosti. Ať již je to svátost smíření, svátost manželství či svátost pomazání nemocných. Osud některých lidí se nás dotýká zvlášť. Vzpomínám si na jednu starou paní. Byl jsem u ní při udělení svátosti pomazání nemocných, protože umírala. Za tři dny jsem za ní opět šel, abych věděl, jak se jí daří. Byla jako znovuzrozená. Tenkrát jsem si uvědomil, jak tato svátost člověka posiluje. Nebo si vzpomínám na konkrétní lidi, kteří se obrátili a přijali víru, jež se stala světlem v jejich životě. Toto jsou pro život kněze obrovsky povzbuzující momenty.

Zamiloval jste se někdy ve svém úřadě?

Bůh nezakazuje vidět krásu. Je normální se zamilovat. I já jsem viděl kolem sebe krásné ženy. Uvědomoval jsem si však, že moje cesta povede jinudy. Na celý život jsem se zamiloval do Božího slova a do Krista, kterému jsem dal své slovo a kterému jsem chtěl zůstat věrný. Zamilovat se jako kněz není nic těžkého. Ale zodpovědně tento vztah realizovat je velice těžké. U kněze to pak může vést k těžkým krizím, protože jeho ideálem je následování Krista. A pak je zde ještě zodpovědnost za toho druhého člověka, kterého k sobě přitáhnu, jak říká Malý princ. Nechat toto rozvinout je proto velmi nebezpečné, zvláště když vím, že tomu druhému člověku nemohu být plně k dispozici. Tady je zapotřebí velmi rozumně uvažovat. Zamilování se, to není jen záležitostí srdce. Nad srdcem musí mít kontrolu i rozum. Srdci nemůžeme jen tak bezmyšlenkovitě a nekontrolovatelně dát volnost. Dvanáct

let jsem čekal, než jsem mohl po maturitě vstoupit do kněžského semináře. Mnoho děvčat mělo o mě zájem, ale když se na to dnes dívám, uvědomuji si, jakou milostí a jakým darem bylo mé vytrvání. Až se tomu dnes sám divím. Jistě, tehdejší padesátá léta byla odlišná od dnešní doby, kdy je vše přesexualizované.

Není vám někdy líto, že nehoupete na kolenou své vnuky?

Kněz má daleko větší rodinu, než je ta přirozená. Má svoji farnost. Velmi mě posilovalo, že jsem jako kněz měl možnost dávat život ve svátostech druhým lidem. S otcovstvím, tedy se sdělováním života, má kněz, pokud své kněžství dobře žije, velkou zkušenost. Opravdovou otcovskou radost zažívám vždy, když mi občas někdo řekne, že jsem svým slovem nasměroval jeho život.

Ve své duchovní službě jste navštívil mnohokrát Vatikán. Můžeme si jeho fungování představit třeba jako firmu?

Vatikán bych k firmě nepřirovnával už z principu. Firma má určité lidské zdroje, plány, strukturu, cíl. Samozřejmě, že i Vatikán je struktura, bez ní by nešlo řídit celosvětovou Církev. Má své úřady a kongregace. Je však nutné rozlišovat, že tato struktura vyrůstá z toho, že ji ustanovil Kristus, že ji On založil. To je i jakési tajemství církve, z něhož vyrostly i vatikánské úřady, jejichž nedílnou součástí jsou razítka a podpisy, ale ten základ odlišuje Vatikán od jakékoliv jiné organizace. *„Já jsem s vámi po všechny dny až do konce věků.“* To je věta, na kterou nesmíme nikdy zapomenout. Kdykoliv se Církev od tohoto jádra vzdálila, vždy to bylo špatně.

Kněží slouží celý život lidem. Kde většinou dožívají své životy oni?

V českých poměrech, kde je kněží málo, dožívají kněží, pokud jsou zdraví, na farách ve svých farnostech. V diecézích jsou však i domovy pro kněze, kde se řádové sestry pečlivě starají o ty kněze, kteří již potřebují stálou péči. Tyto kněžské domovy jsou vlastně kněžskými hospici. Rovněž tak někteří kněží dožívají uprostřed rodiny, ze které vzešli. Bohu díky za Cestu 121. která se snaží stárnoucím kněžím jejich život usnadnit.

Všechny fotografie Tomáš Tesař

V pořadu České televize Na plovárně.

> Největší bída je proto opuštěnost od lidí. Zvlášť, když se nemůžete opřít o víru v Boha. Pak je to velmi tvrdé.

Viděl jste v životě jistě mnoho bídy. Která z nich se vám zdá být nejhorší?

V Africe, na Dálném východě, na Filipínách a jinde jsem viděl především bídu materiální, nedostatek všeho. Nad to nade všechno je jistě velmi bolestná bída, pramenící z opuštěnosti. Bída a opuštěnost je velmi smutná dvojice. Když je někdo v bídě, ale má kolem sebe blízké lidi, dá se mnoho věcí snést. Největší bída je proto opuštěnost od lidí. Zvlášť, když se nemůže opřít o víru v Boha. Pak je to velmi tvrdé.

Co máte na svém povolání nejraději?

Vytváření společenství s lidmi, naplňování toho, co Kristus přinesl a přislíbil, když řekl: *„Já jsem s vámi po všechny dny…“*, či: *„Kde jsou dva nebo tři v mém jménu, tam jsem já uprostřed nich.“* Bůh nemlčí, Bůh i dnes mluví. Tak toto mám na svém povolání nejraději a jsem šťastný, když o tom můžu hovořit.

Máte jako kardinál, bývalý primas český, tendenci a možnost vyjadřovat se ke všemu dění doma i ve světě? Očekává se to od Vás?

Diecézní biskup, který odejde do důchodu, není mimo dění ve společnosti a v církvi. Dnes máme mnoho moderních způsobů jak komunikovat s jinými lidmi. Mám vlastní webové stránky. A on-line rozhovory mně také nejsou cizí.

Jste spokojený se svým životním dílem?

Ten, kdo je spokojený se svým životním dílem, tak ten má malé představy. Naopak nespokojenost s životním dílem je známkou velkých ideálů, kterých obvykle nedosáhneme. Z tohoto pohledu musím konstatovat, že úplně spokojený nejsem. Ohlédnu-li se zpět, jistě bych mnohé věci dnes učinil jinak. Ale to je normální. Být spokojený se svým dílem není správné.

Pavel Jakub Sršeň

Kdo neprožil, neuvěří. Kdo prožil, nezapomene.

Před dvaceti lety, 26. dubna, byla sobota. Podmračená, chvílemi dokonce lehce poprchávalo. Z věží katedrály svatého Ducha na Velkém náměstí visel český a vatikánský prapor. Hradec Králové s napětím očekával příjezd **Jana Pavla II.** Jeho poslední návštěva České republiky byla zcela v duchu oslav tisícího výročí mučednické smrti svatého Vojtěcha, rodáka z Libice nad Cidlinou. Bohoslužba, určená především mládeži, uzavírala také Desetiletí duchovní obnovy národa.

Vzpomínám na chvíli, kdy jsem ulicí V Kopečku přicházela na náměstí. Dlouho před začátkem slavnostní mše už bylo zaplněné téměř do posledního místa. Tiskové středisko bylo v budově Staré radnice. Zraky křesťanského světa se ale upíraly ke gotické katedrále svatého Ducha. Před ní vyrostlo rozměrné pódium ve žluté a bílé barvě. Červený koberec táhnoucí se jeho středem byl připraven přivítat vzácného hosta. Pod pódiem, kam oko dohlédlo, stovky, tisíce lidí. S vlajkami, transparenty, na vozíčcích, ruku v ruce s dětmi. Koho by do té doby napadlo, že věnné město českých královen se koncem dubna 1997 stane místem, kam zavítá hlava katolické Církve. První neitalský papež od roku 1522. Jeho příjezd vyhlíželi lidé s napětím a radostným očekáváním. Vrtulník s Janem Pavlem už krouží nad slavníkovským hradištěm v Libici nad Cidlinou, informoval moderátor. Nervozita rostla. Přistál na malšovickém stadionu. Když se pak ve směru od Malého na Velké náměstí blížil bílý papamobil, lidé propukli v nadšený jásot. Vatikánské vlaječky, které se rozvlnily nad jejich hlavami, připomínaly pšeničné pole v závanech letního větru. Jan Pavel II., milovaný a obdivovaný papež, byl v Hradci Králové. Neuvěřitelné.

„Vzpomínám na slova prezidenta Václava Havla, která řekl při první návštěvě papeže u nás … nevím, zda vím, co je zázrak,“ řekl mi tenkrát Tomáš Halík. Jako

Máš to tu pěkné…

Vzpomínky na návštěvu Svatého otce Jana Pavla II. v Hradci Králové jsou i po dvaceti letech živé a inspirativní. Nešlo jen o jedinečnou a sotva opakovatelnou událost. Jan Pavel II. si zvolil cestu do východočeské metropole sám. Chtěl navštívit diecézi, v níž se narodil svatý Vojtěch a setkat se s jejím biskupem – přítelem Mons. Karlem Otčenáškem. Papežovo osobní přání dodalo jeho cestě do Hradce Králové zvláštní předznamenání. Zvýšilo její osobní charakter i naše očekávání.

Bude se Svatému otci u nás líbit? Čím nás povzbudí? Jak na tento záměr římského biskupa zareaguje město? Co to všechno pro nás bude znamenat? Připravíme se na tuto historickou chvíli zodpovědně? Jaká bude u široké veřejnosti odezva? Tolik otázek se vnucovalo. Sílilo přesvědčení, že se připravuje velké překvapení pro nás pro všechny.

Když jsem při jednom setkání dostal otázku, kolik tato návštěva bude stát, odpověděl jsem: *„Hodnota papežovy návštěvy je nevyčíslitelná. To, že hlava Církve navštíví třebas jen na tři hodiny naše město Hradec Králové, bude to pro Hradec Králové jednou z největších reklam, jakou kdy mělo. Hradec Králové bude totiž 26. dubna 1997 středem pozornosti světových médií. Tato skutečnost mnohonásobně převáží finanční zátěž této ojedinělé události.“*

Už sama příprava, do níž se zapojilo i vedení města s mnoha organizacemi, byla dobrou předzvěstí papežova

by si svatý Vojtěch, první Čech na pražském biskupském stolci, a Jan Pavel II., první Slovan na stolci papežském, na starobylém hradeckém náměstí podali ruce. Ostatně, měli hodně společného. Podobně jako kdysi Slavníkovec, také papež dokázal oslovit Evropu (a nejen ji). A to s velkou naléhavostí, jak jsme se v Hradci Králové přesvědčili měrou vrchovatou. Bylo to symbolické předznamenání vstupu české římskokatolické Církve do nového tisíciletí. A vyvrcholení Desetiletí duchovní obnovy národa, pastorační aktivity vyhlášené v listopadu 1987 pastýřským listem kardinála Františka Tomáška. Tomáš Halík byl jejím iniciátorem: *„Chtěli jsme, aby se společnost vrátila k hodnotám, na kterých lze stavět život a civilizaci. Hodně záleží na tom, jak přijmeme Boží výzvu, kterou Církev nese. Jestli budeme umět žít tak, jak to učil na počátku 20. století zakladatel schönstattského hnutí P. Josef Kentenich … mít ucho na srdci Božím a ruku na tepu doby.“*

Dávné přátelství pojilo Jana Pavla II. a sídelního biskupa Karla Otčenáška. Proto bylo jejich sobotní hradecké setkání, i když se viděli už v pátek na letišti a posléze při setkání českých a moravských biskupů s papežem na Apoštolské nunciatuře v Praze, plné radosti. *„Já jsem sice se Svatým otcem mluvil už mnohokrát, duchovně jsme si velmi blízko, ale šlo o to, aby k němu mohla mít blízko celá naše diecéze jako součást světové Církve. Aby se ho mohla, abych tak řekl, dotknout. Tak*

příjezdu a Jan Pavel II. se u nás představil ve své charismatičnosti a duchovní zdatnosti v plné míře. I když byl předem stanoven do všech detailů program, Svatý otec do něho vnesl mnoho nových impulsů. Svým temperamentem ho tak oživil. Spontánně zareagoval při odbíjení jedenácté hodiny. Zaposlouchal se do odbíjení hodin tak, jakoby si chtěl vychutnat jejich zvuk a hlasitost. Tato nečekaná pomlka v kázání způsobila téměř slyšitelné ticho čtyřiceti tisíc mladých. A papežova odpověď vtěsnaná do slůvka „jedenáct“ prozrazovala, že on, jakožto světová osobnost dvacátého století, vnímá i maličkosti a umí na ně vtipně zareagovat. Poznali jsme, že se Svatý otec u nás v Hradci Králové cítil dobře. Snad to bylo i proto, že sloužil mši svatou v blízkosti katedrály Svatého Ducha.

Arcibiskupu Otčenáškovi v papamobilu při cestě městem řekl: *„Máš to tu pěkné.“* Tento papežův postřeh byl nejen pochvalným vyjádřením za to, co při této návštěvě papež prožíval. Tento výrok můžeme označit i jako přání nebo výzvu do budoucna. Zůstane to tu u nás pro každého stále pěkné? To záleží na každém z nás.

Mons. Josef Socha

■ Byl jsem si vědom, že papežská návštěva v naší diecézi je vzhledem k osobnímu přátelství našeho otce biskupa Karla Otčenáška se Svatým otcem Janem Pavlem II. událostí naprosto výjimečnou a neopakovatelnou. Byl jsem také zapojen do organizace tohoto setkání na Velkém náměstí, mohli bychom říci na místě s mimořádnou nebezpečností (takováto setkání bývají na volném prostranství). Když se Sv. otec vznesl z parkoviště u fotbalového stadionu, tak na tento okamžik jsem se těšil s vděčností, že vše dobře dopadlo.

+ Josef Kajnek, pomocný biskup
a tehdy také generální vikář

chvála Bohu za to, je to poprvé v historii a asi i naposledy. Kdopak ví? Podepsal se také do naší pamětní knihy, i do městské, s velkou dobrotou a Pán Bůh mu to odplatí.“ Darem královéhradecké diecéze papeži bylo obrovské perníkové srdce. Výmluvný a všeříkající symbol. Mimořádnou radost měl biskup Otčenášek z mladých lidí, kteří v hojném počtu zaplnili Velké náměstí. Potěšila ho slova jednoho z kardinálů, který ho ujistil, že s tak zbožnou mládeží se za svůj dlouhý život nesetkal. *„Oni přímo srší aktivitou, a přitom dovedou být disciplinovaní a zaměřit své schopnosti k oslavě Boží a k prospěchu všech.“* A potom pan biskup neodolal. *„Máš to tady pěkné, řekl mi při prohlídce katedrály svatého Ducha. Máš to tady pěkné!“* Tu větu často opakoval, když na návštěvu Jana Pavla II. v Hradci Králové vzpomínal.

„Za všechno vám, milovaný Svatý otče, za všechno děkujeme“, v neutuchajícím potlesku stovek dlaní zanikala slova, jimiž se Karel Otčenášek s papežem loučil v závěru slavnostní bohoslužby. S Josefem Luxem, který byl v té době místopředsedou vlády, ministrem zemědělství a předsedou KDU-ČSL, jsme se téměř neslyšeli. *„Myslím, že všichni na hradeckém náměstí silně pocítili to, co řekl Svatý otec. Že tito mladí lidé jsou nadějí pro třetí tisíciletí. Ta atmosféra to vyjadřuje. Jsem tady s manželkou i všemi dětmi a jako Východočeši pociťujeme velkou hrdost. Je to skutečně svátek, výjimečná slavnost. Myslím, že takové zprostředkování Ducha svatého všichni potřebujeme. Děti vychováváme v křesťanském duchu, ale slova nestačí, Je třeba jít příkladem.“*

> Jako by si svatý Vojtěch, a Jan Pavel II. na starobylém hradeckém náměstí podali ruce.

Za Janem Pavlem II. přijely do města, které přes přísná bezpečnostní opatření otevřelo dokořán pohostinnou náruč, stovky poutníků. Zvláštní vlak z Moravy přivezl i mladé zpěvačky, které se dlouho před tím učily papežovy oblíbené písně. *„On je náš vzor, naše opora ve víře, láska. To se nedá slovy vyjádřit. Porozumění, Boží milost, naděje. Je to velká pocta, že jsme tady mohly být. Jsme z věřících rodin, k Bohu vedené odmalička, od pokolení k pokolení, a za to vděčné.“* Řeholnice z Kongregace sester Nejsvětější Svátosti z krkonošských Dolních Albeřic (tamní charitní dům opustily v roce 2003) horlivě přikyvovaly. *„Víra dá vždycky člověku sílu, aby všechno překonal.“*

Kněz Marian Lewicki, původem z Valbřichu, sloužil v době návštěvy Jana Pavla II. šestý rok v kostele svatého Jakuba staršího v Červeném Kostelci (dnes působí v Polici nad Metují). Do Hradce Králové přijel společně se svými farníky za papežem i za krajanem. A byl nadšený. *„To se nedá popsat. Už jsem si zvykl na návštěvy Svatého otce v Polsku, ale to bylo vždycky někde daleko v sektoru mezi věřícími. A teď jsme si byli tak blízko! I když sám o sobě říká, že je už hodně dospělý, je na něm vidět síla ducha, sounáležitost s mládeží a všímání si všeho. Když při homilii odbily hodiny na Bílé věži, zarazil se na chvíli a řekl: ‚Jedenáct hodin...‘ To se všem hodně líbilo. A já jsem rozdával svaté přijímání mezi věřící. Ono se říká, že polští kněží jsou tady v Čechách jako poděkování za to, co svatý Vojtěch udělal pro polský národ. Mluvíme o Evropě, která by měla být jedna. Příkladem opravdového*

Evropana 10. století je právě svatý Vojtěch. Vzdělaný, otevřený, pravdivý.“

Nejdále to do Hradce Králové měla skupina poutníků, které přivezl P. Petr Esterka. Dlouhé roky působil mezi českými krajany v USA, zejména v Texasu. Mnohé překvapilo jeho konstatování, že za „Velkou louží“ toho lidé o svatém Vojtěchovi moc nevědí, že tam dokonce není ani v breviáři pro kněze. Do Hradce Králové přijel Mons. Esterka poprvé už v roce 1990, kdy navštívil Karla Otčenáška. Zajímal se o stav některých církevních objektů, ale také postavení církve. *„Já su z Moravy, jak slyšíte. Tam je to jiné, než tady v Čechách. Musíme být otevřenější a odvážnější“*, řekl mi a dodal: *„Bude to trvat, ale snad se to podaří.“*

Ze zámoří přijeli i někteří novináři. Nejvíce jich samozřejmě bylo z Evropy. Zvláštní skupinu tvořili zpravodajové akreditovaní přímo u Svatého stolce, těch byla asi čtyřicítka. Celkový počet akreditací byl dvěstě osmdesát. Tehdejší mluvčí ČBK Daniel Herman návštěvu Jana Pavla II. vnímal jako pouť ke kořenům středoevropské i polské identity. *„Biskup Vojtěch je pro polský národ významný podobně jako pro nás Cyril a Metoděj, jako evangelizátor a apoštol.“* Netajil se ani obdivem k papeži, kterému v době návštěvy Hradce Králové zbývalo pár dní do 77. narozenin, ale rozhodně se nechystal po návratu odpočívat. Zakrátko ho čekala cesta do Libanonu.

„Je to historická chvíle, která se nebude opakovat. Zážitek, na který se nezapomene po celý život. Teď se musíme přičinit, aby ta radost v nás, v našem srdci, v naší duši trvala hodně dlouho. Jan Pavel II. nás nesmírně povzbudil k veliké naději při pohledu do dalšího tisíciletí. Z jeho projevu prýštila taková posila a takový optimismus, že si myslím, že to překoná všechny naše skepse, chmury a pochybnosti o budoucnosti naší společnosti a našeho národa,“ svěřil se tenkrát před dvaceti lety s prvními dojmy ze setkání s mužem, který římskokatolickou církev převedl do třetího tisíciletí, náchodský vikář Norbert Josef Zeman. *„Kdo neprožil, neuvěří. Kdo prožil, nezapomene.“*

Eva Zálešáková

V nemoci jsme si totiž všichni rovni

Vatikánský rozhlas odvysílal rozhovor s lékařem několika papežů – papeže bl. Pavla VI., papeže Jana Pavla I., svatého Jana Pavla II. i papeže Benedikta XVI. – Renato Buzzonettim. V interview se dr. Buzzonetti soustředil zvlášť na svou službu lékaře sv. Janu Pavlu II. Zavzpomínal na dlouhá léta, v nichž byl jako lékař nablízku muži, který ve svém dlouhém pontifikátu ukázal tvář církve ve světle služby člověku, který bolestně prožívá drama svého života v bolestných traumatech konce 20. a začátku 21. století.

Jak jste prožíval svou službu nejvyšším pastýřům Církve a co pro vás a vaši lékařskou praxi tato služba znamenala?

Uvědomoval jsem si, že být lékařem znamená být nablízku trpícímu člověku a pomáhat mu nést těžkosti a kříže jeho nemoci. Především je třeba, aby lékař při své praxi měl na paměti všechno, co patří k lidskému životu. A k němu patří i smrt. Uvědomoval jsem si také, že k službě lékaře náleží i to, aby pomáhal umírajícím překročit práh mystéria – tajemství smrti. V něm se člověk dotýká i tajemství Boha, který se stal člověkem, aby nám svou smrtí na kříži otevřel plnost života ve věčnosti. Dá se říci, že smrt člověka je ikonou utrpení a smrti Ježíše Krista. Byl jsem velmi blízko sv. Janu Pavlu II. v jeho umírání. Byla to pro mě velká škola života vidět tohoto velkého pastýře duší a poutníka světa ze světa odcházet. Těžko se sděluje to, co mi bylo dopřáno zaslechnout z úst tohoto velkého služebníka církve v posledních chvílích života. Kdo slyšel jeho poslední slova, která šeptal ve své rodné polštině, nikdy na to nezapomene.

Jakým byl sv. Jan Pavel II. pacientem?

Svatý Jan Pavel II. byl dobrý pacient. Často mě navštěvoval, spolupracoval se mnou a dovedl se rozhovořit i o svých zdravotních potížích. Nezatajil nic z toho, co jsem potřeboval vědět. Chtěl totiž být pro svoji službu co nejvíc a nejrychleji při síle. Snášel pokorně a s odvahou víry i nepříjemnosti spojené s lékařskou terapií. Nechával si vždy vysvětlit, co ho čeká, jaký má ta či ona léčba smysl a po krátké chvíli ticha a přemýšlení s ní vždy souhlasil.

Naučil jste se od svatého Jana Pavla II., svého pacienta, něčemu?

Především být dobrým lékařem a i to, že každý nemocný má svá práva i privilegia. Platí to i o papeži. V nemoci jsme si totiž všichni rovni. Není tu rozdíl povolání, služby a postavení. Naučil jsem se od svatého otce Jana Pavla přijímat těžkosti života s vírou. Setkal jsem se u něj vždycky s vírou pevnou a dá se říci i železnou. Byla to víra nezlomná, která pomáhala tomuto muži církve nést těžkosti života od mládí až k odchodu z tohoto světa. Dávala mu sílu v náročnosti jeho pastýřské služby, služby velmi náročné a často spojené s velkými riziky.

Z originálu přeložil Mons. Josef Socha

Fotografie v textu jsou z archivu Biskupství královéhradeckého

Budete hlavními hrdiny třetího tisíciletí!

Homilie Jana Pavla II. při mši svaté pro mládež v Hradci Králové, 26. 4. 1997

Milovaní páni kardinálové, arcibiskupové, biskupové a kněží z celé Evropy! Předrahý biskupe Karle, pastýři této diecéze!

Veni, Creator Spiritus! Přijď, Duchu Svatý! Čtení, která jsme vyslechli, drazí mladí přátelé, hovoří o vylití Ducha Svatého. Podle Janova evangelia se to událo především v den vzkříšení. Kristus se zjevuje ve večeřadle, kde byli shromážděni učedníci, a poté, co se dal poznat, jim říká: *„Přijměte Ducha Svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu budou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“* (Jan 20,22-23)

To, co se stane o Letnicích, padesát dnů po zmrtvýchvstání, bude potvrzením a veřejným důkazem vylití Ducha onoho velikonočního večera. Apoštolové společně s Ježíšovou matkou očekávají tento okamžik setrvávajíce v modlitbách, jak nám to připomíná první čtení (srov. Sk 1,13-14). Vědí, že tato událost přinese změnu do jejich života a jejich poslání. A opravdu, zážitek z Letnic, seslání Ducha Svatého, je začátkem působení Církve, která od tohoto okamžiku vystupuje na veřejnost a začíná hlásat evangelium. Církev si uvědomuje, že je zrozená skrze Ducha Svatého: jako Kristus se zrodil z Panny Marie mocí Ducha Svatého, tak také Církev má na svém počátku oživující sílu Ducha. Proto nepřestává prosit: *„Sešli Ducha svého, Hospodine, a obnovíš tvář země.“* (Žl 103,30) Ode dne Letnic dílo spásy započaté Kristem nacházelo prostřednictvím Církve stále nové cesty, aby se šířilo ve světě. V 9. století evangelium hlásané svatými bratry ze Soluně, Cyrilem a Metodějem, přišlo do vaší země, na Velkou Moravu a k blízkým slovanským národům, kde našlo příhodnou půdu. Vaši předkové přijali křesťanství od „apoštolů Slovanů“ a potom se i oni stali apoštoly. Tak je napojeno na apoštolskou činnost blízkých Čechů například i přijetí křesťanství v Polsku. Z Čech pochází také svatý Vojtěch ze slavného rodu Slavníkovců, jehož kolébka se nachází zde, na území královéhradecké diecéze, kde se setkáváme. Dnešní slavností vzdáváme v miléniu svatého Vojtěcha Bohu díky za jeho poslání a jeho svědectví, které vydal Kristu až do obětování sebe samého.

Drazí chlapci a děvčata z diecézí České republiky! Mladí přátelé, kteří jste přišli z ostatních evropských zemí! Ctihodní bratři v biskupské a kněžské službě, kteří jste je sem doprovodili! Řeholníci a řeholnice a vy všichni, drazí věřící zde přítomní! Srdečně vás zdravím na tomto krásném náměstí, na němž se tyčí katedrála jako jediná zasvěcená Duchu Svatému, jak rád připomíná drahý monsignor Karel Otčenášek, biskup této diecéze, se kterým mě váže dávné přátelství, jemu tak dobře známé, a kterému děkuji za srdečná slova, jimiž mě pozdravil.

Zvláštní poděkování bych chtěl také vyjádřit občanům Hradce Králové za jejich smysl pro pohostinnost, který dosvědčili tím, že přenechali nejlepší místa na tomto náměstí mládeži ze všech koutů země, pro niž je toto setkání zorganizováno. Všem věřícím královéhradecké diecéze chci také poděkovat za jejich štědrost a oběti, se kterými podporují vybudování Centra nové evangelizace a inkulturace, na jehož zdárném provozu vašemu drahému biskupu Karlovi tolik záleží.

Avšak vraťme se k vám, mladí přátelé. V rámci svatovojtěšských oslav je tento den vaším dne, milí chlapci a děvčata, a jsem rád, že vás zde vidím v tak hojném počtu. V květnu 1995, jsem byl s mnohými z vás na Svatém Kopečku. S radostí stále vzpomínám na toto setkání, při kterém jsem rozebíral modlitbu „Otčenáš“: bylo to jedno z nejhezčích setkání, kterých jsem se kdy zúčastnil. Mám vás rád. Několik měsíců poté se uskutečnilo setkání v Loretě, na které přišli mnozí z vás i s vašimi biskupy. Vaši zástupci se zúčastnili též Světového setkání v Denveru a v Manile. Všechny vás srdečně zdravím! Zvláště myslím na ty, kteří zde s námi být nemohou. Především na vás, mladí lidé, kteří obětujete svá utrpení za druhé, a též na vás, mladé řeholnice v klauzuře, které jste si vybraly kontemplativní život a modlíte se za své vrstevníky.

„Jako otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ (Jan 20,21) Vojtěch vnímal tato slova, jako by byla směřovala k němu. První pražský biskup z české krve byl na konci prvního tisíciletí dědicem tradic svatosti mučedníků, kteří ho předešli, zvláště svaté Ludmily a svatého Václava. Zároveň však hleděl i do budoucna: podněcován vroucí vírou v Krista vynaložil veškeré úsilí na duchovní obrodu Prahy a vlasti.

Bojoval za pravdu. Nedovolil, aby ji duch doby zadusil. Pro ni žil, rozhodnut neustoupit před žádným nátlakem

společnosti své doby. Na prahu třetího tisíciletí, jehož vy, chlapci a děvčata, budete hlavními hrdiny, se vám svatý Vojtěch představuje jako neohrožený svědek víry. S pohledem upřeným na něho můžete najít inspiraci a světlo k tomu, abyste s odvahou dokázali čelit výzvám současné doby. Učí vás otevřenosti a velkorysému darování se druhým. Máte velkou šanci dosáhnout svobody a plnosti života; toho nelze dosáhnout sobeckým hledáním vlastních výhod, nýbrž pouze otevřením se lásce. Povolání k lásce, je vaším základním povoláním. Ježíš vás volá k této cestě, odpovězte mu „ano“, tak jak to učinil svatý Vojtěch. Když silou Kristovy lásky překročíte ponižující hranice sobectví, stanete se budovateli Evropy a nového světa.

„Sešli svého Ducha, Hospodine, a obnovíš tvář země.“ Od prvního křesťanského společenství shromážděného ve večeřadle jsme přijali tuto prosbu, převzatou z žalmu. Dnes, na prahu třetího tisíciletí, ji spolu s vámi rád opakuji, mladí přátelé. Žijete v situaci, která se v jistém smyslu podobá situaci prvních křesťanů. I když okolní svět evangelium neznal, oni neztráceli odvahu. Po přijetí Ducha Svatého, semknuti bratrskou láskou kolem apoštolů, dokázali být novým kvasem, kterého tehdejší římská společnost na svém sklonku měla tolik zapotřebí. Spojeni touto láskou dokázali překonat všechny překážky. Buďte i vy jako oni! Buďte Církví, která předává dnešnímu světu radostné poselství evangelia. Svatý Vojtěch byl vášnivým služebníkem Církve. Buďte jimi i vy! Církev vás potřebuje! Po čtyřicetileté snaze ji umlčet ona u vás prožívá obdivuhodný vzestup, i když má své těžkosti. Počítá s energií vašeho mládí, s vaší inteligencí a nadšením. Důvěřujte Církvi, tak jako ona důvěřuje vám!

„Sešli svého Ducha, Hospodine, a obnovíš tvář země.“ Církev, která o Letnicích obdržela Ducha Svatého, jej nese k lidem každé doby. Nese ho také k vám prostřednictvím svých svátostí, které připomínají nejdůležitější etapy vašeho života: byli jste pokřtěni vodou a Duchem a mnozí z vás už přijali biřmování, svátost, v níž vás Duch zavazuje a uschopňuje být Kristovými svědky.

Proste Ducha Svatého, aby se svojí přítomností projevil ve vašem životě. Mně samotnému byl zážitek působení Ducha Svatého předán zvláštním způsobem mým otcem, když jsem byl zhruba ve vašich letech. Když jsem měl těžkosti, doporučoval mi, abych se modlil k Duchu Svatému, a tato rada mně ukazovala cestu, po níž kráčím dodnes. Říkám vám to, protože jste mladí, jako jsem tehdy byl i já. A mluvím na základě mnohaleté zkušenosti, prožité i v těžkých dobách.

Vraťme se však do večeřadla. Ježíš dechl na apoštoly a řekl: *„Přijměte Ducha Svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“* (Jan 20,21-23) Přeji si, milí chlapci a děvčata, aby zvláště tato slova ve vás zůstala: ve vaší mysli a ve vašem srdci. Duch Svatý je darován jako zdroj síly, aby zvítězil nad hříchem. Jenom Bůh má moc odpouštět hříchy, protože jenom on vidí hluboko do lidského nitra a může plně posoudit jeho odpovědnost. Z psychologického hlediska hřích zůstává hlubokým tajemstvím, do kterého může vstoupit jenom Bůh svým mocným slovem: *„Odpouštějí se ti hříchy, je ti odpuštěno“* (srov. Mt 9,2.5; Mk 2,5.9; Lk 5,20.23).

Chci, drazí přátelé, abyste na to nezapomínali. Víme, že existují takzvané „sociální hříchy“, ale koneckonců každý hřích závisí na zodpovědnosti každého člověka. Každý bojuje s hříchem; buďto nad ním zvítězí, nebo je poražen. Člověk trpí, je-li hříchem poražen. Ano, výčitky svědomí přinášejí utrpení. Nelze je vyloučit. Dříve nebo později je třeba hledat odpuštění. Jestliže se zlo, kterého jsme se dopustili, týká druhých lidí, je třeba je prosit o odpuštění; aby však vina byla skutečně odstraněna, je nutno vždy získat odpuštění Boží.

Ve svátosti smíření nám Kristus dal veliký dar. Jestliže ho umíme žít věrně, stává se nevyčerpatelným pramenem nového života. Nezapomínejte na to! Čerpejte s radostí z tohoto pramene milost, uzdravení, radost a mír, abyste měli podíl na životě Krista, který je životem Otce a je sdělován v Duchu Svatém. Milovaní chlapci a děvčata! Vám svěřuji úkol přispívat rozhodujícím způsobem k evangelizaci vaší země. Neste Krista do třetího tisíciletí. Důvěřujte mu! Jeho příslib překračuje staletí: *„Kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, kdo však svůj život pro mě a pro evangelium ztratí, zachrání si ho.“* (Mk 8,35) Nebojte se! Život s Kristem je úžasné dobrodružství. Jenom on může dát životu pravý smysl, jenom on je středem dějin. Žijte z Krista! S Marií! S vašimi světci! Proste Ježíše Krista o dar Ducha Svatého. Právě on, Duch, božská osoba, má za úkol uzdravovat, očišťovat a posvěcovat lidská svědomí, a tím obnovovat tvář země. To též z celého srdce přeji i vám, vašemu národu, všem, kteří se hlásí k tisíciletému odkazu svatého Vojtěcha, i lidem celého světa. Ať se na vás vyplní slova, která vám Církev předkládá v dnešní liturgii s takovým důrazem: Veni, Sancte Spiritus! Přijď Duchu Svatý!

V tobě je pramen světla a života, v tobě je oheň věčné lásky, v tobě je tajemství neklamné naděje.

Přijď Duchu Svatý! Amen.

Fotografie z archivu Biskupství královéhradeckého

Úcta k Panně Marii

Mgr. Jan Paseka

V letech 2011–2016 spirituál Gymnázia Suveréního řádu maltézských rytířů ve Skutči. Od roku 2016 je rektorem kostela Panny Marie v Hradci Králové a zároveň biskupským vikářem pro pastoraci.

V letošním roce prožíváme sté výročí od zjevení Panny Marie v portugalské Fatimě. Stalo se tak v roce 1917. Tři malé děti: Františka, Hyacintu a Lucii si Bůh vybral, aby jim prostřednictvím Panny Marie ukázal veliké věci. Vždycky, když přemýšlím o těchto událostech, vybaví se mi Ježíšova slova: *„Velebím tě, Otče, Pane nebe a země, že když jsi tyto věci skryl před moudrými a chytrými, odhalil jsi je maličkým. Ano, Otče, tak se ti zalíbilo“* (Mt 11,25-26).

Fatimské události jsou velkou Boží školou pro celý svět. Mají rozměr andělský, eucharistický, mariánský, kající, prorocký, politický a kosmický. O zjevení Panny Marie ve Fatimě naleznete více informací na www.fatima2017.cz.

Na stránkách tohoto časopisu bychom se letos věnovali několika úvahám týkajících se Matky Boží. V tomto a příštím čísle se zaměříme na úctu k Panně Marii, dále to budou témata Maria v Písmu svatém, mariánská dogmata, mariánské svátky a modlitba posvátného růžence.

Člověk má rád nějaké vzory. Ti, kteří rádi hrají např. hokej, mají oblíbeného hokejistu, kterého by rádi napodobovali, ten kdo rád hraje na hudební nástroj, obdivuje nějakého muzikanta. My křesťané bychom měli mít jako vzor právě Pannu Marii. Proč? Protože ona nám nejlépe ukazuje na Ježíše, velebí Boha a je pokornou služebnicí. Není člověkem mnoha slov, ale postojů. Učí nás přemýšlet o Božích věcech. Učí nás jak správně naslouchat Kristu, jak vstoupit tiše do jeho školy. Sám Bůh nám ji dává jako vzor.

Kým je Maria především? Na to krásně odpovídá ona sama během návštěvy archanděla Gabriela při zvěstování: *„Jsem služebnice Páně“* (Lk 1,38). Maria zaujímá postoj pokorné služebnice. Nikdy ji nesmíme zaměňovat za Boha, kterému jedinému se máme klanět. Jí náleží úcta, protože je nejlepším vzorem člověka, který je zcela oddán Bohu. Zaměřit pozornost na Marii, znamená vstoupit do té nejlepší školy. Bůh nepotřebuje nějaké fanatiky, ale následovníky. Lidé někdy fanaticky obdivují určitého člověka, hudební skupinu, sportovní tým. Maria nás nevede k tomu, abychom ji fanaticky obdivovali, ale abychom ji následovali a stali se služebníky našeho Pána. Učí nás být s Bohem, být v jeho přítomnosti.

Klademe si mnoho různých otázek. To je zcela správně. Mnohdy dostáváme a vyhledáváme odpovědi na tyto otázky všude možně na internetu, na googlu, ale otázkou je, jak pravdivé jsou ty odpovědi. Maria nás učí klást otázky, ale zároveň její důležitou školou je trpělivost. Nemusíme hned dostat odpověď na všechno. Ona nás učí naslouchat Bohu, který dává odpověď, ale mnohdy ne hned. Mít správnou úctu k Matce Boží znamená růst také v trpělivosti a čekání.

Maria je v církvi uctívaná již od začátku. Koncil v Efesu roku 431 definoval Marii jako Matku Boží (Theotokos = Bohorodička). V Magnificat říká Maria: *„Budou mě blahoslavit všechna pokolení, že mi učinil veliké věci ten, který je mocný“* (Lk 1,48-49). To není povýšenecká řeč, nýbrž konstatování, že se lidé všech generací budou radovat z jejího ANO, které dala Bohu, a on se tak mocí Ducha svatého stal ve svém Synu jedním z nás. Bůh prokázal Marii to největší privilegium. Povolal ji za matku svého Syna. To je dílo Boží, které si právem zaslouží velikou úctu. Kdo z nás by tuto skutečnost mohl popírat? Proto Marii uctívají všechna pokolení. Ano i to naše pokolení, my v tomto čase, protože jsme tak pozorní a všímaví k samotnému Bohu. To patří k pravé mariánské úctě, abychom byli vnímaví na Boží působení.

Druhý vatikánský koncil v konstituci Lumen gentium v článku 66 říká: *„Různé formy oddané úcty Boží rodičce, které církev schválila v mezích zdravé a pravověrné nauky podle poměrů dobových a místních a podle povahy a ducha věřících, působí to, že když je ctěna Matka, je náležitě poznáván, milován a oslavován i Syn – kvůli kterému bylo všechno stvořeno (srov. Kol 1,15-16) a o němž věčný Otec rozhodl, ‚aby se v něm usídlila veškerá plnost dokonalosti“ (Kol 1,19) – a jeho přikázání jsou zachovávána.‘* Pro vysvětlenou konstituce Lumen gentium pojednává o církvi. To že osmá kapitola je výhradně věnovaná Panně Marii, jednoznačně ukazuje, že Maria do církve patří a je na místě mít k ní náležitou úctu.

Tuto dnešní úvahu bych zakončil modlitbou preface při mši svaté O Panně Marii, Matce církve, kde je krásně řečeno proč si Maria zaslouží naši úctu.

Neboť ona s čistým srdcem přijala tvé Slovo, ve svém panenském těle počala Krista a stála u kolébky církve. Ona je Matkou všech: když Kristus umíral, odkázal jí ty, které miloval, a všechny, jimž svou smrtí otevřel život věčný. A když s apoštoly toužebně očekávala tvého zaslíbeného Ducha, dala církvi příklad vytrvalé modlitby. A také ve slávě, kterou má u tebe, s mateřskou láskou stále bdí nad tvou církví a provází nás na cestě k tobě, až do dne, kdy nás Kristus shromáždí v tvém království.

P. Jan Paseka

Děti s vděčností a radostí přijímají lidové zvyky

Život bez svátků je jako dlouhá pouť bez odpočinku

Pomlázka se čepejří, babička mi nevěří. Vystrčte, dědečku, babičku ze dveří!

Černá, Pražná, Kýchavná, Družebná, Smrtná ... roztodivné jsou názvy nedělí v postní době. Poslední Květná připomíná slavný vjezd Ježíše do Jeruzaléma. Její název se odvozuje od ratolestí, jimiž bývají kostely vyzdobeny. Palmové větve, kterými lid vítal Krista, nahrazují v českém prostředí tzv. kočičky, tedy vrbové proutky s částečně rozvitými pupeny. Protože se při bohoslužbách předčítá zpráva o umučení Ježíše Krista, bývá neděle někdy také označována jako Pašijová (z latinského passio = utrpení). Velikonoce stejně jako Vánoce patří k svátkům, jimiž se vracíme ke kořenům lidské existence.

Do doby, kdy se utvářel systém obyčejů a víry, na který člověk spoléhá ve chvílích, kdy se potřebuje v životě o něco opřít. Právě tady se vynořují dávné zvyky, které se prolnuly s křesťanskou vírou. Symbolem největších křesťanských svátků je dnes stejně jako v pradávné minulosti vajíčko. Pro naše předky symbol nového života, spojený s jarním obdobím, kdy se probouzí příroda. Po mnohdy kruté zimě napučí stromy a objeví se první kvítka. Lidé v minulosti mnohem více svázaní svými životy s přírodou to prožívali velmi intenzivně. Pátý den Svatého týdne je podle křesťanské tradice Zelený čtvrtek, předvečer velikonočního tridua. Pojí se s ním legenda o zvonech, které po odeznění modlitby Sláva na výsostech Bohu (Gloria in excelsis Deo) odlétají do Říma pro požehnání Svatého otce. Letí tiše, jako první nejstarší, které znají cestu, na konci malé, aby se neztratily. Průvod uzavírají velké pražské zvony, které slouží jako stráž. Zikmund z chrámu svatého Víta a Marie z Týnského chrámu. Když se zvony odmlčí, dostanou se ke slovu kluci s řehtačkami, hrkačkami a klapačkami. Na několika místech Pardubického kraje se k tomu v minulosti přidalo také honění Jidáše. Lidový obyčej tam zůstal živý dodnes. K velké radosti etnografky PhDr. Ilony

K Velikonocům patří v lidové tradici nejen pletení pomlázek, řehtačky, ale i honění Jidáše a řada dalších zvyků

Vojancové, vedoucí Souboru lidových staveb Vysočina.

Jak se honí Jidáš?

Honění Jidáše se dochovalo na Chrudimsku, Litomyšlsku a Vysokomýtsku, např. v obcích Stradouň, Svařeň nebo Vraclav. Chlapci tam od Zeleného čtvrtka do Bílé soboty hrkají a klapají po vesnici. Zrádný Jidáš je jeden z nich. Vyberou ho mezi sebou a oblečou do velmi nepohodlného oděvu, zhotoveného ze slámy nebo z koudele. Na hlavu mu dají vysokou slaměnou čepici, třeba v Jenišovicích nebo ve Vinarech ji má Jidáš i přes obličej, takže mu není vidět. Ve Vraclavi má čepici z papíru a obličej odkrytý. Vysokánská čepice měří 1–1,5 metru. V objemném obleku je chlapec znázorňující Jidáše jako medvídek, těžko může udělat nějaký prudší pohyb. V některých vesnicích ho raději přepravují na vozíčku, protože by se mu špatně chodilo. V ruce má trnový prut, kterým má odhánět dotěrné přihlížející. Ve Vraclavi mu dokonce dělá partnera tzv. provodník, který za něj třímá v ruce dlouhý prut ozdobený pentlemi. Vesnici chlapci obcházejí zpravidla na Bílou sobotu. U každého stavení hrkají velikonočními klapačkami a při tom říkají *„Ó, Jidáši nevěrný, cos to učinil, žes svého mistra židům prozradil. Za to musíš*

Ornamenty na kraslicích měly svůj skrytý význam,

O velikonočních lidových obyčejích s etnografkou **PhDr. Ilonou Vojancovou**, vedoucí Souboru lidových staveb Vysočina.

„Velikonoce, to je konec dlouhého půstu a odříkání. Co měli naši předkové na svátečním stole, co tam nemohlo chybět?

Nejsvátečnějším dnem byl Hod Boží velikonoční, kdy si lidé mohli dopřát bohatější stravu. Podle našich zvyklostí to byl ovšem jídelníček velmi skromný, hostinu si určitě představujeme jinak. Naši předci měli o velikonoční neděli na stole pečivo z kynutého těsta, hlavně mazance. Zdobili je nejrůznějšími křížky, pletenci, i třeba rostlinnými ornamenty, které se vytvářely z těsta na mazanec. Důležité bylo, aby mazanec byl ráno posvěcen v kostele a potom se obřadně snědl během oběda, u kterého se scházela celá široká rodina. Nejprve se ovšem jedla posvěcená na tvrdo uvařená vejce. Lidé věřili, že jim bude zachováno zdraví a že se v příštím roce zase sejdou u jednoho stolu. Na tom nesměly chybět ani pokrmy, které obsahovaly jarní bylinky. Na Hlinecku se připravovala taková nádivka, do které se přidávaly všechny jarní rostlinky, které mohla hospodyně nasbírat, třeba mladé kopřivy, listy sedmikrásek, pažitka. A také, pokud měli možnost, dávali do toho svítku kůzlečí nebo jehněčí maso. Důležité bylo, že pečivo na svátečním stole bylo z kynutého těsta. Pro naše předky mělo všechno určitý význam a symbol. Kynuté těsto bylo pro svoji schopnost měnit objem symbolem síly, zdraví a bohatství. Symbolické byly i tvary pečiva. Na Velikonoce se připravovaly takové, které měly upomínat na životodárnou sílu, tzn. na sluneční svit. Proto se objevovaly tvary mající sluneční kruhové motivy. Samozřejmě na Zelený čtvrtek se připravovaly jidáše, pečivo, jehož tvar symbolizuje provaz, na kterém se Jidáš oběsil. Podle tradice se mají jíst ještě před slunce východem, nejlépe potřené medem. To potom člověka po celý rok uchrání před hadím uštknutím, včelím bodnutím a lidskou zradou. Ale Hod Boží velikonoční patřil mazancům a síle Slunce.

„Hody, hody, doprovody, dejte vejce malovaný! Je až s podivem, čím vším se dají vajíčka obarvit. V lidovém prostředí jde samozřejmě o přírodní způsoby barvení.

Do modrozelena barvili naši předci vajíčka červeným zelím. Na hnědo v červené řepě. A barvení v cibulových slupkách je dodnes v mnoha rodinách vnímáno jako osvědčený způsob, který nezklame. Dají se tak docílit nádherné odstíny, od hnědých přes hnědavé až po okrové. Záleží na tom, jak se ta vajíčka nechají dlouho louhovat. Barvit je lze i v černém čaji, v kávové sedlině a jsou i další možnosti. Pokud jde o tradice zdobení, na Horácku to byla vosková batika

Na sváteční stůl patří řada tradičních pokrmů, z nichž mnohé v sobě nesou symbolický význam

v pekle hořeti. S ďáblem tam přebývati. My školáci chodíme, o dárek prosíme.“ Když obejdou celou vesnici, sejdou se na předem dohodnutém místě za vsí. Tam z Jidáše jeho oblek obřadně sundají a spálí ho. V minulosti se věřilo, že právě tím odejdou v kouři, který se valí z oblečení z Jidáše, z vesnice zrada, nepřátelství a lež. Ostatně podobnou úlohu měly i velikonoční hrkačky a klapačky. Nejen, že nahrazovaly kostelní zvony, ale v předkřesťanských představách hluk vyháněl z vesnice zlé síly. V našich sbírkách máme řehtačky různých podob. Dokonce i trakářky, řehtačky dlouhé několik metrů, které museli ovládat dva klapači. Potom už čekaly chlapce příjemnější chvilky. Spravedlivě si rozdělili vykoledovanou odměnu a nastal čas na jarní hry. Ty třeba ve Vraclavi hrají dodnes, když tam koulí nebo hází vejci.

Chcete-li se o tradičních lidových zvycích dozvědět více, doporučujeme vám návštěvu výstavy Velikonoce na Betlémě. Ve všech roubených objektech památkové rezervace v Hlinsku bude otevřena od 4. do 30. dubna. Za Velikonocemi se můžete vydat i do nedalekého skanzenu na Veselém kopci. Roubenky tam zavoní jarem od 14. do 17. dubna.

Eva Zálešáková

mohly nabídnout manželství, ale také „dát košem“

nebo vyškrabování. Ale ne každá dívka dokázala kraslice nádherně ozdobit, takže pokud jí na některém koledníkovi obzvlášť záleželo, nechala si vejce udělat u maléreček, které bývaly v každé vesnici. Ostatním koledníkům děvčata dávala vejce bílá, nebo jenom obarvená třeba rostlinnou batikou známou po dlouhá desetiletí. Velikonoční vajíčka dokážou také mluvit, nesou důležitá poselství. Některými ornamenty se dalo sdělit i to, co se těžko vyjadřovalo slovy. Vedle nápisů na kraslicích, které jsou jednoznačné, jako třeba „Miluju – netajím“, existovaly ornamenty se skrytými významy. Červená barva byla i na Horácku barvou lásky a života. Kraslice, na níž jsou překřížené ratolesti – symbol manželství, to je velmi závazný ornament, je to slib manželství. Takže když dívka chlapci připravila takovou koledu, věděl, že ho má skutečně ráda a že by s ním chtěla uzavřít manželství. Dalším krásným symbolem opětované lásky je srdíčko, z něhož vycházejí květy. To je rozkvetlá láska, láska opětovaná, jak dívka tomu chlapci své city vyjevila. Ale bylo třeba sdělit i něco nepříjemného. Pro to posloužil motiv košíčku, ze kterého sice vychází kvetoucí rostlina, ale je to bodlák. Koledník, který takovou kraslici dostal, určitě neskákal radostí. Od dívky se dozvěděl, že tady mu láska nepokvete.

„Velikonoční pondělí, den následující po neděli Zmrtvýchvstání Páně, je v lidovém prostředí spojené s nejrůznějšími tradicemi a zvyklostmi. Je to nejrozvernější den z celých Velikonoc.

Po vážném, čtyřicetidenním půstu a obřadním Hodu Božím velikonočním bylo pondělí, někdy označované jako červené, rozpustilé a veselé, jak se slušelo a patřilo. V 19. a na počátku 20. století začínala velikonoční obchůzka velmi brzo, v časných ranních hodinách. Mělo to svůj důvod. Koledník, který přišel do stavení jako první, byl nejvíce obdarován. Dostal nejvíce vajíček a byl bohatě pohoštěn. Hospodyně si od něj totiž vypůjčila pomlázku, kterou vyšlehala dobytek, aby byl zdravý, a s ním celé hospodářství. První koledník vlastně přinesl do stavení pomlazení, tu přírodní sílu, za kterou byl nejvíce obdarován. Na koledu v té době chodila jen chasa, nechodili školní děti nebo chlapci, byla to výsadní, a také velmi obřadní, záležitost mládenců. Pomlázka musela být každý rok upletena znovu, z čerstvých proutků. V tom byla záruka, že se na ženy přenese síla, která probouzí přírodu, a že ta děvčata, jak se na Vysočině říkalo, neoprašiví. Že budou zdravá a plná síly v následujícím roce. Zvykem také bylo, že mládenci nedostávali jedno nebo dvě vajíčka, ale ošatku nebo i kopu (60) vajec, zvláště ti vítaní koledníci. Děvčata leckde přidávala i nějaké pečivo, což byla odměna pro zvlášť milé koledníky. Chlapci to dívkám opláceli o poutích, kdy jim na oplátku kupovali perník a marcipán.

Eva Zálešáková

Víra a já (2)

Nejzajímavější úvahy studentů z hodin Religionistiky na Gymnáziu Suverénního řádu maltézských rytířů ve Skutči

Já nad vírou popravdě moc nepřemýšlím

Myslím, že je pro mě těžší psát o víře než pro většinu ostatních lidí, kteří buď věřící jsou, nebo nejsou. Já jsem byla ke křesťanství vedena od dětství rodinou, ale spíš jen tak „zlehka“, zkrátka jen abych znala nějaké ty základy. Četla jsem příběhy z Bible v dětské knížce, a uměla jsem takovou tu dětskou modlitbu „Andělíčku, můj strážníčku“. Ale do kostela jsme nikdy moc nechodili, většinou jen o Vánocích.

Také jsem chvíli chodila do náboženství, ale o křesťanství jsem se vždycky učila jako na ostatní předměty ve škole, zkrátka jsem to brala jako vzdělání a nikdy jsem moc nepřemýšlela nad tím, jestli to je nebo není pravda.

Když jsem byla ve věku, kdy už děti nepřejímají názory rodičů, a začínají si vytvářet své vlastní, přestala jsem věřit, pokud jsem někdy věřila. Nebyl k tomu žádný důvod, nic mě k tomu nevedlo, necítila jsem se nijak zklamaná Bohem nebo tak. Prostě jsem to brala jako něco, o čem je dobré vědět takové ty základní věci, ale nic víc.

V současné době skutečně nevím, jestli jsem věřící nebo ne. Patřím spíš k těm lidem, kteří věří jen tomu, co vidí, alespoň tedy ve většině případů. Tím chci říct, že mám jednu známou, která se živí léčitelstvím, předepisuje lidem bylinky na základě svých pocitů, vidin a tak. A musím říct, že to skutečně pomáhá. Sice tohle léčitelství není něco, co běžný člověk dokáže pochopit nebo vidět, stejně tomu ale věřím, protože to má nějaké výsledky a prokazatelně to pomáhá.

Já nad vírou a náboženstvím popravdě moc nepřemýšlím, nemůžu říct, že Bůh existuje, ani že není, takže mě nijak neláká nad tím přemýšlet, když stejně nic nevymyslím. Pravda o tomhle je totiž nedohledatelná, a mít pouze domněnku je pro mě více méně zbytečnost.

Na náboženství se mi ale líbí příběhy s ním spjaté. A teď nemluvím pouze o křesťanství, ale i například o východních náboženstvích, která mi přijdou neskutečně zajímavá. Také je mi velmi sympatický Dalajláma, je to pro mě hrozně zajímavý člověk. Když už jsem u těch východních náboženství, přikláním se nejvíce asi k buddhismu. Jistě, všechna náboženství mají za sebou krvavou minulost, ale to je podle mě vina lidí, ne těch náboženství jako takových. Lidé si totiž mnohdy upravují náboženství podle toho, jak se jim to hodí, a často ho využívají jako záminku k dělání „špatných“ věcí.

studentka oktávy

Lidská svoboda je pro mě víc než jakýkoliv zákon

Předem se chci omluvit, že tato úvaha/esej/názor nebude nějak způsobem rozvržena, nebo přehledná, ale na toto téma většinou nedokážu zachovat úplně chladnou hlavu.

Pocházím z křesťanské rodiny. Až na otce a jednoho ze strýců (jiný strýc je zase kněz) jsou všichni v naší rodině věřící. To, že můj táta není křesťan, je podle mě dobře a dává to u nás v rodině takový ten střízlivý směr. Nevím jak to přesně nazvat, snad to postupem psaní vyjde najevo. Já sám nevím, jestli se mám označit za křesťana, nebo ne. Svojí filozofií a životní směrem se ve mně začal od patnácti let pomalu formovat bohém a hodně svobodomyslný člověk. A jelikož celý svůj život nejvíc ze všeho nenávidím pokrytectví, tak chci svobodu pro všechny lidi na světě a věc, která mě dokáže nejvíce naštvat je, když je omezována něčí svoboda.

Tohle je jedna moje jedna stránka. Na druhou stranu beru kostel jako místo uklidnění, z některých čtení a dobrých kázání se může člověk vždy něco přiučit. Také když slyším někoho pomlouvat křesťanství, když nemá žádné rozumné argumenty a neví, o čem mluví, tak se zastanu právě křesťanství. To ale neznamená, že já bych neměl dost problémů s tímto náboženstvím. Chápu, že za všechny špatné věci můžou lidi (skoro vždycky) a jeden krásný případ se stal na táboře tyto letní prázdniny. Od mala jezdím na Moravu na jezuitské tábory a poslední pár let tam dělám „vedoucího“. No a jednou večer si tak jdu s kamarádem po táboře a slyším něco o homosexuálech a hnusu atd. Tak se zastavím v kuchyni a zeptám se, co se tady děje. Třináctiletý kluk začne vyprávět, jak anglikánská církev oddává homosexuály a že je to asi nejhorší věc, která mohla lidstvo potkat a tak. Nechal jsem ho domluvit, chvíli jsem počkal, chytnul jsem svého kamaráda za ruku a řekl jsem: *„Ale my jsme gayové.“* Jeho výraz byl k nezaplacení, začal couvat, jako kdyby viděl všechny čtyři jezdce apokalypsy. Už v tuhle chvíli jsem měl sto chutí toho kluka zmlátit, a kdybych byl opravdu homosexuál tak si myslím, že ten kluk se už druhý den neprobudí. Rok před tím jsem slyšel jednoho kluka stejně starého se mnou, mluvit o tom, že by měli být homosexuálové zavíráni do ústavu a léčeni. Tak si říkám, jak moc velcí musí být psychopati ti rodiče a jak moc musí vymývat svým dětem mozky. Jak se vůbec může někdo nazývat křesťanem a k čemu mu je, že se modlí 10 000× za den, když je pak schopen vymývat mozky svým dětem nenávistí. Nepovažuju se za křesťana,

Foto František Hloušek

nemyslím si, že bych měl já skončit zrovna v „nebi“, ale přijdu si víc člověkem než oni. Jinak po proslovu toho kluka jsem argumentoval, že přece v Bibli stojí, že každý člověk je svobodný (i když mi je upřímně jedno co stojí v Bibli) a nikomu tímto chováním není přeci ublíženo. Lidská svoboda je pro mě víc než jakýkoliv zákon.

Další věc, kterou nechápu do teď, bylo chování, když jsem měl delší dobu přítelkyni. Vždy, když sem měl u ní spát, tak mohla máma zbourat barák, ale když teď jsem třeba celý víkend na akci (bohémský život je náročný), tak je to úplně jedno. Přitom kdybych prostě byl v klidu doma s dívkou, tak to je to zlo. Zde je ten důvod, proč jsem rád za nevěřícího otce – je fajn, když se na to někdo dívá střízlivýma očima. Na jednu stranu chápu, že jednou daný „Boží zákon“ se nedá změnit, ale na druhou stranu jeho stálost vede samo křesťanství k záhubě a dělá ho víc a víc iracionálním. Sex až po svatbě měl svoje odůvodnění, v té době by dívku ukamenovali. Panně Marii bylo myslím čtrnáct let, když byla zasnoubena s Josefem, tudíž v té době asi nebyl ani problém „počkat do svatby“. Stejně tak třeba čistá a nečistá zvířata – prevence proti nemoci. V tu dobu bylo křesťanství nějakým způsobem pomocníkem k přežití, nebo lepšímu životu. Doba se změnila. Dnes vás za mimomanželské dítě nikdo kamenovat nebude. Společnost se proměnila, je běžné, že lidé zakládají rodinu až třeba po dvacátém pátém roce jejich života, tudíž se hranice „povoleného“ sexu docela znatelně posunula. A to samozřejmě v mnoha věcech. A doba se bude posouvat ještě dál a křesťanství bude méně a méně vhodnější pro „život“. S postupem doby se křesťanství pro mě stává větším a větším odříkáním až sebemučením.

K tomu, co teď píšu, by si někdo mohl říct, jak je dnešní doba zvrácená – další věc kterou naprosto nenávidím. Hlavně že bylo naprosto v pořádku rozhodovat o sňatcích svých dětí ve jménu Božím kvůli nějakému poli, nebo spojenectví. Že bylo v pořádku ve jménu Božím vraždit. Upalovat čarodějnice. Ničit domorodé kultury a „obracet je na svou víru“ – vražděním. A tak dále... Jsem rád, že se nedožiju roku 3000, kdy bude lidstvo žít někde ve vesmíru a tam na jedné plošině bude hromada kamenů a muslimové tam budou kamenovat své ženy. Protože náboženství se neposune. Asi nemůžete chtít, aby se stát řídil zákonem na přelomu letopočtu.

Omlouvám se za docela dost možnou neformovanost celého textu, také za až moc velkou ofenzivu, ale na toto téma prostě nedokážu zůstat klidným. Prosím, aby mi byly prominuty jakékoliv chyby a případné rouhání, kterého jsem se mohl dopustit. Samozřejmě nemám nic proti rozumné diskuzi, rád se něco nového dozvím a rád nahlédnu na problém i z jiného úhlu – proto s radostí prodiskutuji, co jsem napsal a rád si vyslechnu na to váš názor, pokud budete chtít.

student oktávy

Svůj volný čas trávím tak, aby z toho měli užitek lidé i krajina

Vše kolem povolání je tajemstvím. Foto archiv autora

Vnímal jsem nad sebou otázku

Před formací v Teologickém konviktu, byl můj život úzce spojen s Vysočinou a se zemědělstvím. Pocházím z malé vesnice Sirákov ve farnosti Nížkov na Žďársku. Už od dětství jsem byl v těsném kontaktu s přírodou, a protože mě bavila práce na poli a se zvířaty, rozhodl jsem se, že se stanu zemědělcem. Vystudoval jsem Střední odbornou školu v Jihlavě a po maturitě v roce 1999 jsem začal pracovat se svými rodiči jako soukromý zemědělec.

Když jsem měl volit mezi vojnou a civilní službou, rozhodl jsem se pro civilní službu, kterou jsem odpracoval na Obecním úřadě v Nížkově. Byla to pro mě cenná zkušenost, kdy jsem zblízka poznával život na vesnici a poprvé se zapojil do práce pro veřejnost. Rád také vzpomínám na tehdejšího pana faráře, během té doby jsem se s ním častěji potkával. Líbila se mi jeho prostá moudrost, kterou se snažil sám uskutečňovat to, co říkal. Možná jeho promluvy nebyly nijak převratné, ale říkal jenom to, co sám dokázal žít a co také mohlo pomáhat těm, ke kterým mluvil.

Po ukončení civilní služby jsem nastoupil do Zemědělského družstva v Sirákově. Čím více jsem do této práce pronikal, tím víc jsem poznával, jak málo o ní vím. Proto jsem se přihlásil k dálkovému studiu rostlinné výroby na České zemědělské univerzitě v Praze, kde jsem v roce 2009 získal titul inženýr.

> Líbila se mi prostá moudrost nížkovského pana faráře, který říkal jenom to, co sám dokázal žít

Vzpomínám si, jak jeden profesor prohlásil, že zemědělství neumí nikdo. Dával jsem mu za pravdu a s vděčností jsem prožíval to úzké propojení praxe, zkušeností a vědomostí, které jsem získával při studiu. Myslím, že to byl jeden z ideálů, kterého jsem ve své práci chtěl dosáhnout.

Se živou přírodou jsem byl v kontaktu také v oblasti svých zájmů. Už od střední školy jsem se zabýval chovem králíků a včel. Nebyl jsem žádný velký chovatel, snažil jsem se, abych to vždy dělal jen ze záliby. Je také pravda, že jsem byl hrdý na to, že trávím svůj volný čas tak, aby z toho měli zároveň užitek lidé i krajina.

Přiznám se, že o mém povolání se mi moc psát nechce. Pro mě samého je to tajemství, do kterého jen těžko pronikám. Myslím, že každý člověk je Bohem veden originálním způsobem, a to, co je pro duchovní povolání společné, je snad nejlépe popsáno v Bibli (např. Ex 3 a 4, Jr 1,1-10, J 21). Snad můžu jen říct, že jsem nad sebou vnímal jakousi otázku, jestli to, o co se snažím, je skutečně to pravé. A ať jsem si život zařizoval sebelépe, otázka zůstávala. A tak jsem se po určité době přihlásil do semináře. Začala tak pro mě cesta, která je sice dost těžká a nese s sebou riziko velkého selhání, ale myslím, že stojí za to.

Pavel Jelínek

P. Pavel Dokládal jmenován monsignorem

U příležitosti 65. narozenin převzal v sobotu P. Pavel Dokládal z rukou biskupa Jana Vokála jmenování, tedy titul Monsignor. Slavnostnímu okamžiku byly v Českomoravské Fatimě v Koclířově přítomny stovky poutníků, kteří se zúčastnili tradiční 1. mariánské soboty, spolu s regionálními vedoucími Světového apoštolátu Fatimy ČR a dalšími hosty. Mons. Pavel Dokládal obdržel jmenování jako ocenění za obětavou práci v Českomoravské Fatimě, ale také za nelehkou službu koordinátora příprav nejen národních poutí.

Další radostné nadšení zavládlo, když biskup Jan předal Českomoravské Fatimě vzácné relikvie – vlasy sv. Jana Pavla II. Koclířov je tak dalším místem v České republice, kde se mohou poutníci poklonit ostatkům svatého papeže. Právě 26. dubna uplyne dvacet let od návštěvy Jana Pavla II. v královéhradecké diecézi.

Sdružení Neratov chystá čtyři nové projekty

Postavit v Neratově minipivovar, navrátit kostelu barokní báně či vytvořit výstavní prostory, to jsou záměry tří projektů, na kterých Sdružení Neratov v současné době usilovně pracuje.

„Cílem projektu s pracovním názvem Čtyři věže, je opravit vnitřní prostory věží a vrátit na věže opět barokní báně místo současných špičatých stříšek. Následně pak spojit věže zevnitř kostela balkonkem a v takto opravených věžích vytvořit vyhlídkový a meditační prostor, aby bylo vidět jak do krajiny, tak i do kostela“, říká k chystaným stavebním pracím Zdenka Burešová ze Sdružení Neratov, které čeká i obnova průčelí kostela, konkrétně sanace zdiva a okenních oblouků. Kdo však Neratov zná, ví, že tamní svatostánek Nanebevzetí Panny Marie má jen dvě věže. Projekt Čtyři věže je totiž společným projektem Neratova, Orlického Záhoří a polské obce Bystrzyce, kde se také chystá oprava kostelních věží.

Díky Sdružení Neratov se do téměř opuštěné obce vrátil život a v chráněných dílnách dnes pracuje kolem 130 osob. Že jsou neratovští velmi aktivní, dokládají i další dva rozběhnuté projekty. Projektem Víra nás spojuje, realizovaný spolu s polskou obcí Kamieniec Ząbkowicki, bude v oratoři nad kaplí kostela zbudován prostor pro malou výstavu kulturněhistorických předmětů souvisejících s historií místního kostela a samotné obce Neratov. V plném běhu je i poslední z živých projektů, který je tentokrát zaměřen na vznik neratovského minipivovaru. *„Pivovar se staví, už je vyrobena i potřebná technologie pro vaření piva. Dokončení samozřejmě závisí na rychlosti stavební firmy, ale doufáme, že vše by mělo být hotovo do léta, abychom v létě mohli poutníky osvěžit naším prvním pivem“*, popsala s nadšením bohulibé aktivity v Neratově Zdenka Burešová. Pivovar bude fungovat stejně jako stávající provoz hospody a obchodu v Neratově, tedy jako další chráněné pracoviště. Slavnostní otevření pivovaru je naplánováno k 25. výročí založení Sdružení Neratov, které se završí letos v září. Z nejbližších akcí připravených pro širokou veřejnost se blíží tradiční Velikonoční řemeslný jarmark v chráněných dílnách Kopeček (8.4.) a koncert Brněnského filharmonického sboru Beseda brněnská v kostele pod prosklenou střechou (13.5.). Zazní slavné skladby pro sbory z oratorií A. Dvořáka, W. A. Mozarta či J. S. Bacha.

Biřmování

Přehled udílení svátosti biřmování v královéhradecké diecézi v r. 2017

30. 4.	10:00	**Hronov**, b. Josef
14. 5.	9:30	**Heřmanův Městec** b. Jan
21. 5.	9:00	**Choceň**, b. Jan
27. 5.	17:00	**Ústí nad Orlicí** b. Josef
28. 5.	9:30	**Luže**, b. Jan
3. 6.	18:30	**Hradec Králové** (katedrála), b. Jan
4. 6.	10:30	**Poděbrady** b. Josef
11. 6.	9:30	**Polička**, b. Jan
24. 6.	13:00	**Dolní Újezd** b. Josef
25. 6.	10:30	**Nekoř**, b. Josef
2. 7.	10:00	**Borová**, b. Josef
9. 7.	9:30	**Česká Skalice** b. Jan
27. 8.	8:15	**Bystré v Orlických horách**, b. Jan
17. 9.	10:00	**Krouna**, b. Jan
17. 9.	9:30	**Česká Třebová** b. Josef
24. 9.	10:00	**Skuteč**, b. Jan
24. 9.	14:00	**Raná**, b. Jan
8. 10.	10:00	**Broumov**, b. Jan
1. 10.	9:30	**Krucemburk** b. Josef

Osobní oznámení

Výročí narození

- 17. 4. (60 let)
Mgr. Otakar Regner
trvalý jáhen ustanovený ke službě v Červeném Kostelci

- 26. 4. (40 let)
Mgr. Vlastimil Paseka
trvalý jáhen ustanovený ke službě v Přepychách

Kalendárium

8. dubna

■ Hradec Králové
Diecézní setkání mládeže pro mladé lidi od 14 let

Budova Filharmonie HK a Biskupské gymnázium, od 9.00 hod. Pozvěte i své kamarády a nenechte si ujít setkání s ostatními mladými a s královéhradeckým biskupem!

13. dubna

■ Hradec Králové
Zelený čtvrtek, Missa christmatis

Katedrála Sv. Ducha, v 9.30 hod.

16. dubna

■ Dolní Újezd u Litomyšle
koncert židovské hudby

Odpoledne v kostele sv. Martina, skupina Shirim Ashirim

■ Želiv, Divadelní představení
Otevři dveře

Kostel Narození Panny Marie, v 19.00 hod.

23. dubna

■ Hradec Králové, Bohoslužba se vzpomínkou na královéhradeckou návštěvu papeže Jana Pavla II.

Katedrála Sv. Ducha, v 9.30 hod. Celebruje královéhradecký biskup Jan Vokál.

25. dubna

■ Špindlerův Mlýn, mše svatá s biskupy Čech a Moravy

Kostel sv. Petra, v 18.00 hod.

27. dubna

■ Hořice v Podkrkonoší
Benefiční koncert pro Domácí hospic Duha

Koncert sourozenců Hany a Petra Ulrychových – JAVORY.
Dům kultury Koruna,
v 19.30 hod.

Libice nad Cidlinou

diecézní Svatovojtěšská pouť

sobota 22. dubna 2017

Program:

9.15 hod. **Modlitba a litanie k národním patronům s prosbou o požehnání pro diecézi a dar nových duchovních povolání**, katolický kostel sv. Vojtěcha

10.00 hod. **Pontifikální koncelebrovaná mše svatá**
Hlavní celebrant a kazatel: J. E. Mons. Jan Vokál, sídelní biskup královéhradecký

Po mši svaté **modlitební cesta** od katolického kostela modlitební cestou na slavníkovské hradiště.

Vzpomínka na požehnání Hradiště papežem Janem Pavlem II. před 20 lety, 26. 4. 1997.

Společná modlitba: za nová duchovní povolání
Regina Caeli

■

V letošním roce zahájíme již 21. roční **novénu za duchovní povolání**, která probíhá každoročně od dubna do prosince, vždy poslední sobotu v měsíci.
Mše svatá vždy v 10.00 hod.

■

Poutní centrum, biskupství královéhradecké
Velké nám 35, 500 01 Hradec Králové
poutnik@bihk.cz
tel. 731 646 800

Se starými svazky je třeba nakládat s opatrností

Knihy broumovského kláštera budou zpřístupněny digitálně

Vzácný knižní fond broumovské klášterní knihovny prochází v těchto měsících podrobným zkoumáním. Díky projektu Brána moudrosti otevřená vznikne nová digitalizovaná evidence více než poloviny knih. Nejvzácnější knižní výtisky pak budou restaurovány.

Zachránit a zpřístupnit kulturní dědictví benediktinského řádu v českých zemích. To je cílem projektu Brána moudrosti otevřená, pro nějž byly ke zkoumání vybrány dva kláštery – Broumov a Rajhrad. V obou klášterech se dochoval bohatý knižní fond a oba kláštery jsou také významnými památkami, značně formující dané regiony. Kulturní dědictví obou památek bude díky projektu prezentováno laické i odborné veřejnosti formou zpřístupnění fondů a dalších prezentačních aktivit: výstavy, video dokumentu, odborných knih a studií. Zároveň budou restaurovány nejvzácnější a nejohroženější knihy. Zájem o výsledky již projevily odborné zahraniční instituce.

„Knihy uložené v broumovské knihovně nyní postupně katalogizujeme, procházíme a sbíráme data pro vznikající databázi. Digitalizujeme vybrané části knih. Řešíme také otázku, nakolik klima knihovny ovlivňuje poměrně čilý turistický ruch, abychom mohli navrhnout odpovídající postupy a řešení případných problémů. Fakulta restaurování v Litomyšli provádí detailní průzkum knižních vazeb. Každá kniha se musí nejprve očistit, než se vyhodnotí celkový stav knihy pro případný restaurátorský a konzervátorský zásah,“ uvedla Martina Bolom-Kotari, hlavní řešitelka projektu NAKI a vedoucí Katedry pomocných věd historických a archivnictví Filozofické fakulty Univerzity Hradec Králové, která projekt vede.

Na projektu spolupracuje Agentura pro rozvoj Broumovska, která iniciovala zapojení broumovského kláštera, Benediktinské Opatství sv. Václava v Broumově, Moravská zemská knihovna v Brně a Fakulta restaurování Univerzity Pardubice. Finančně byl podpořen Ministerstvem kultury a skončit by měl v roce 2020.

Kalendárium

30. dubna

Dolní Branná
Pouť ke sv. Jiří

6. května

Police nad Metují
Májová pouť do Vambeřic

Tradiční pouť do Vambeřic v Polsku, k bazilice P. Marie Královny rodin. Letos opět s myšlenkami z encykliky „Laudato si“ a s modlitbami za rodiny a za mír. Pouť bude zahájena v 7.30 hod. v chrámu Nanebevzetí Panny Marie v Polici n. M. požehnáním poutníků a zakončena mší svatou od 16.00 hod. v bazilice P. Marie ve Vambeřicích. Zpáteční cesta bude zajištěna autobusy do Police n. M, které budou odjíždět v 18.00 hod. z Vambeřic.

13. května

Hradec Králové
Kněžské svěcení

Katedrála Sv. Ducha, v 10.00 hod. Světitelem bude biskup Jan Vokál.

18.–21. května

Králíky – Hora Matky Boží
Duchovní obnova pro manžele, svobodné, rozvedené, ovdovělé

Duchovní program zaměřený na obnovu vztahu člověka k Bohu a upevnění vzájemných vztahů v rodině. Exercitátorem bude P. Jan Linhart, spirituál kněží královéhradecké diecéze.

20.–21. května

Dolní Újezd u Litomyšle
Pouť farnosti sv. Martina

Výlet do Zakopaného (poutní místo P. Marie Fatimské), do Levoče (kostel sv. Jakuba), na Spišský hrad a Kapitulu.

Knižní tipy

Karmelitánské nakladatelství

Komenského 328, 509 01 Nová Paka
Velké nám. 36, 500 01 Hradec Král.
zasilky@kna.cz, tel. 384 420 295
www.ikarmel.cz www.kna.cz/prodejny

papež František

Láska v manželství

Výklad Velepísně lásky ve 4. kapitole exhortace Amoris laetitia. Čtvrtá kapitola exhortace Amoris laetitia je skutečnou perlou dokumentu papeže Františka, a jelikož si zaslouží pozornost co nejširšího okruhu čtenářů, vydáváme ji samostatně. *Brož., 93 s., 119 Kč*

Luc Adrian

Františkáni z Bronxu

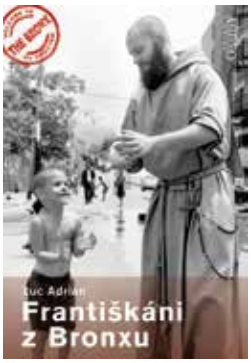

V chudinské čtvrti New Yorku, plné násilí, drogových dealerů a lidí bez domova, žije od roku 1987 nová františkánská komunita. Příběhy z jejich života jsou konkrétním svědectvím milosrdenství v akci, ale i neuvěřitelné péče Prozřetelnosti. *Brož., 180 s., 279 Kč*

Konsekrace

proměňování chleba a vína v Tělo a Krev Pána Ježíše

Vyznání víry se v byzantském obřadu nachází v bohoslužbě věrných, z důvodů symbolických se jedná o obnovu křestních slibů. Vyznání víry, které je součástí každé svaté liturgie, bylo zavedeno kolem roku 528 za patriarchy Timothea I.

Po vyznání víry následuje anafora, která začíná výzvou diakona: *„Stůjme důstojně, stůjme v bázni Boží a soustřeďme se, abychom svatou oběť přinesli v pokoji.“* Struktura anafory je tvořena těmito částmi. Dialog začíná kněžským požehnáním: *„Milost našeho Pána Ježíše Krista i láska Boha Otce a společenství Svatého Ducha ať je s vámi se všemi.“* Potom následují ještě dvě zvolání dialogu: *„Vzhůru srdce – máme je u Pána. Vzdávejme díky Pánu – Důstojné a spravedlivé je klanět se Otci i Synu i Svatému Duchu, Trojici jedno podstatné a nerozdílné.“* Dialog je ukončen hymnem: Svatý, Svatý, Svatý. Základem tohoto hymnu jsou dvě místa Písma Svatého: chvalozpěv andělů ve vidění Izaiášově a holdování lidu při Ježíšově cestě do Jeruzaléma (srv. Iz 6, 2 – 3, Mt 21, 9). Během zpěvu se kněz modlí modlitbu: *„S těmito blaženými silami, Vládce, milující lidi, voláme k tobě i my a říkáme: Svatý jsi, Svatý nade vše, ty i jednorozený tvůj Syn a Duch tvůj Svatý. Svatý jsi, Svatý nade vše a velkolepá je tvoje sláva. Ty jsi tak miloval svět, žes dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. A on přišel a uskutečnil celý tvůj plán naši spásy v noci, kdy byl vydán, nebo spíše kdy sám se vydal za život světa, vzal do svých svatých, přečistých a neposkvrněných rukou chléb, vzdal ti díky a požehnal jej, posvětil, lámal a rozdával svým svatým učedníkům a apoštolům se slovy: Vezměte a jezte, toto je moje tělo, které se za vás láme na odpuštění hříchů. Amen. Podobně po večeři vzal i kalich a řekl: Pijte z něho všichni, toto je moje krev nového zákona, která se vylévá za vás i mnohé na odpuštění hříchů.“*

Petr Čapek

Výstava od Košilky k rubáši

Chrudimské regionální muzeum připravilo netradiční výstavu s názvem Od košilky k rubáši aneb narození a smrt v české lidové kultuře. Představuje tak lidové zvyky a obyčeje při zlomových okamžicích lidské existence – narození a smrti, kolem nichž se během vývoje lidstva rozvinulo množství pověr a obřadů. Výstava má za úkol připomenout, že ze života lidí vymizela většina rodinných oslav a rituálů spojených s prvními a posledními věcmi v životě člověka, které jsou dnes považovány spíše za přežitek.

První část výstavy se věnuje rituálům, praktikám a pověrám spjatých s narozením člověka. Obsahuje období těhotenství, porod, práci porodní báby, období šestinedělí a úkony související se křtem. Vše je navíc doplněno předměty souvisejícími s těmito obdobími života. K vidění jsou tak koutní hrnce, koutní plachty, křestní soupravičky, povijany, úvodnice a mnoho dalších propriet vztahujících se k narození. Pozornost bude jistě přitahovat vybavený kufřík porodní báby.

„Kromě vystavených předmětů budou k vidění i dvě scény že života lidí. Jednak scéna, kdy se do chalupy narodilo děťátko, kde návštěvníci uvidí, jak se změnil interiér, když světnici obývala šestinedělka, kdy k posteli přibyla kromě kolébky i koutní plachta, která měla novopečené mamince zajistit soukromí a taktéž měla poskytovat i ochrannou moc, jak se kdysi věřilo. Druhou scénou je ukázka křtu, s postavou kmotra, držícího dítě v náručí a postavou kněze křtícího dítě. Historicky velmi cennou barokní kasuli a křtitelnici z 18. století jsme do výstavních prostor umístili také,“ říká k netradičnímu projektu ředitelka muzea Klára Habartová.

Druhá část výstavy je věnována tématu smrti. S ní souvisí nejen pověry a různé předzvěsti smrti, ale i úkony nutné vykonat ke konci života i po skonu blízkého člověka a při jeho poslední cestě na hřbitov. V této části výstavy si návštěvník bude moci rovněž prohlédnout dvě scény. V té první nahlédne do světnice s úmrtním ložem, druhá scéna je věnována místu posledního odpočinku, tedy části hřbitova s postavou kněze ve smuteční kasuli při posledním rozloučení.

Celý projekt doplní čtyři přednášky na související téma: 16. 3. Když přiletí čáp, 23. 3. Jak se žilo dětem v 19. století, 28. 3. Z deníku porodní babičky, 27. 4. O věcech posledních. Přednášky začínají vždy v 17 hodin. Výstava potrvá do 26. května 2017 a nechybí na ni koutek pro nejmenší, kde si budou moci děti vyzkoušet, jak se miminko vázalo do povijanu, či jak se dříve vázaly látkové plenky.

(Katechetické centrum

duben

■ **Velikonoční Poselství křesťanských svátků ve školách**
6. 4. ZŠ Býšť
7. 4. ZŠ Lomnice n. Popelkou
9. 4. Lány na Důlku
10. 4. ZŠ Horní Jelení
10., 11., 12. 4. ZŠ Štefánikova HK

■ **Kurz Otevřené dny pro školy**
4.–5. 4., Gymnázium Nová Paka

■ **Velikonoční program pro Biskupské gymnázium**
21. 4., kostel Nanebevzetí Panny Marie

■ **Seminář**
Využití křesťanského dědictví ve výuce: Mír a spravedlnost
28. 4., více informací a přihláška: kc@bihk.cz

■ **Seminář**
Využití křesťanského dědictví ve výuce: Země pro člověka
28. 4., více informací a přihláška: kc@bihk.cz

květen

■ **Kurz Otevřené dny pro školy**
18.–19. 5., Církevní gymnázium Kutná Hora

■ **Seminář na téma Hudba ve výuce náboženství s dětmi od 3 do 10 let, Pěvecké, pohybové a instrumentální činnosti**
20. 5., Nové Adalbertinum, vede Mgr. et M.A. Zuzana Slavíčková
více informací a přihlášky: kc@bihk.cz

■ **Mimo KC:**
Týden otevřených kostelů
21.–28. 5., podrobný program: www.tyden-otevrenych-kostelu.com

Knižní tipy

Nakladatelství Paulínky

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1
t. 224 818 757, objednavky@paulinky.cz
www.paulinky.cz

Ermes Ronchi

Klíčové otázky evangelia

Meditace pronesené při duchovních cvičeních pro papeže Františka a římskou kurii v roce 2016. Papež na závěr exercicií poděkoval za to, že *„Ježíšova slova, o nichž jsme rozjímali, nám ukázala cestu, která vede k přilnutí k Bohu, abychom mu pomáhali vtělovat se do tohoto světa, do našich ulic a náměstí.“ Váz., 184 str., 249 Kč*

Silvano Fausti

Skutky apoštolů

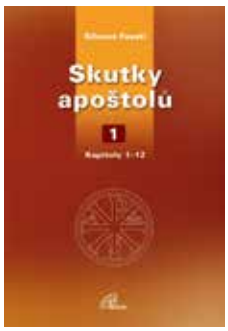

Jako Nový zákon po evangeliích pokračuje knihou Skutky apoštolů, tak i vydání čtyř svazků komentářů k jednotlivým evangeliím by nebylo úplné, kdyby chyběla část, jež se týká období vzniku a šíření prvotní křesťanské církve. *Pevná vazba, 1. díl, 639 str., 595 Kč; 2. díl, 518 str., 495 Kč*

Poobědvejte v Želivu

Že premonstráti v Želivu nezahálejí a intenzivně pracují na tom, aby se jejich klášter stal opět duchovním centrem regionu, centrem vzdělanosti a místem vzájemného setkávání pro všechny, to dokazují svými mnohými aktivitami. Nyní však přišli s dalším nápaditým projektem, který má za cíl zdržet v klášterním areálu rodiny s dětmi déle, než jen na bohoslužbu. Zkrátka, aby zde nacházely prostor pro trávení svého času.

„Každou neděli k nám ze širokého okolí přichází mnoho lidí, včetně dětí. Z pravidelných nedělních dětských katechezí odchází jedno z nich s dárkem pro celou rodinu, kterým je oběd v naší klášterní restauraci. Chceme i tímto způsobem prodloužit čas, který můžeme s našimi farníky v neděli společně trávit. Je pro nás důležité setkávat se s nimi i jinak než jen v kostele před a za oltářem. Zdržet se v klášteře déle umožňuje rodinám také mimořádné obědové menu včetně polévky, za které zaplatí do stokoruny,“ říká k projektu želivský převor Róbert Tadeáš Spišák. Podle něho je cílem nejnovější aktivity kromě podpory rodin a vzájemného setkávání, také snaha žít křesťanství i za vraty kostela, kam podle něho jednoznačně patří, protože právě k tomu byli povoláni, aby vydávali živé svědectví víry, naděje a lásky také tehdy, když opustí kostelní a klášterní zdi. Co tedy musí dítě udělat pro to, aby oběd pro svoji rodinu získalo? Stačí se zúčastnit dětské katecheze, kde dostane lístek s číslem. Na závěr bohoslužby je pak formou tomboly dotyčná rodina vybrána.

„Znovu vzkřísit rodinu, to je hlavní úkol nejen církve, ale také celé společnosti, celé Evropy. Chceme být pro rodiny v dnešním světě alternativou. Ukázat jim, že jsme zde pro ně, připraveni jim naslouchat, pochopit a pomoct. Jedna z možností, jak se může církev stát opět užitečnou je, že bude znovu inspirovat. Nakonec, Bůh nedělá nic jiného než dvě věci – je (s námi) a miluje. A nečeká od nás nic jiného. Jen abychom byli, jak nejlépe umíme, žili svůj život a nepřestávali jsme přitom milovat. Nic víc od nás nečeká ani Bůh ani svět”, doplnil převora Tadeáše želivský opat Jáchym Jaroslav Šimek.

Rok 2017 se bude v Želivu nést ve znamení dvou výročí – 105 let od narození opata Víta Bohumila Tajovského a 400 let od založení klášterního pivovaru. Obě události bude připomínat nově uvařené pivo, které se řeholníci rozhodli nazvat právě po svědkovi víry, opatu Vítovi. Dále připravují opět sérii duchovních cvičení. Do Želivu letos mimo jiné přijede Elias Vella, sestra Briege McKenna nebo Pat Collins.

Ulice ponese Toufarovo jméno

Dalšího světského uznání im memoriam se dostalo Josefovi Toufarovi, jehož jméno nese ulice v Havlíčkově Brodě. Je zřejmě druhým městem, které svou ulici pojmenovalo po komunisty umučeném číhošťském faráři. V sousedním Hlinsku se této pocty Toufarovi dostalo už v roce 1990. Havlíčkobrodští zastupitelé KDU-ČSL přispěli k tomu, že okresní město bude mít přímo malou „čtvrť“ bojovníků proti totalitě. Tři ulice totiž nově ponesou názvy: Pátera Toufara, Generála Gablecha a Milady Horákové.

„V nové lokalitě jsme se rozhodli, že ulice pojmenujeme podle lidí, kteří se aktivně účastnili protifašistického a protikomunistického odboje,“ uvedl místostarosta města Čeněk Jůzl, kterému dopisem poděkoval Josef „Joe“ Vochyán z českého Spitfire Clubu, sdružujícího obdivovatele československých letců, kteří za druhé světové války pomáhali Britskému královskému letectvu, mezi které patřil i nedávno zesnulý Imrich Gablech, žijící po válce v Havlíčkově Brodě. Při hlasování o nových názvech havlíčkobrodských ulic byli proti hlavně komunisté.

Ve Svaté zemi s otcem biskupem Janem

Poutní centrum s ČM Fatimou připravili ve dnech 19.–26. února týdenní poutní program ve Svaté zemi. Společně s bratrem jáhnem a otcem biskupem Janem se pouti zúčastnilo dalších pět kněží, kteří spolu s poutníky slavili mše svaté na nejvýznamnějších místech dějin naší spásy. Díky velké Boží přízni a ochraně Panny Marie jsme prožili skutečně životní pouť jako učedníci Ježíše Krista.

Zvláště v Nazaretě jsme letos mohli zakusit večerní ztišení v překrásné bazilice Zvěstování a přiblížit si úlohu svatého Josefa v životě Svaté Rodiny. V bazilice Svatého hrobu nás mile překvapilo, že jsme si mohli v tichu hluboce prožít v bezprostřední blízkosti před zahájením doby svatopostní tajemství Kristovy smrti i Zmrtvýchvstání. V Betlémě jsme se setkali s našimi přáteli, arabskými křesťany Petrem a Eliasem a v díkůvzdání jsme vzpomínali na naši národní pouť v závěru Roku víry 2014, na Poli pastýřů i v bazilice Božího narození.

Pouť do Svaté země je vždy příležitostí k duchovní obnově i osobnímu doteku míst spojených s naší spásou a vykoupením.

Hanka Frančáková

Velikonoce 2017 v katedrále Sv. Ducha

čtvrtek	13. 4.	9:30	KDS	Missa Chrismatis
		18:30	KDS	Zelený čtvrtek
pátek	14. 4.	18:00	KDS	Obřady Velkého pátku
sobota	15. 4.	20:00	KDS	Vigilie Slavnosti Zmrtvýchvstání Páně
neděle	16. 4.	9:30	KDS	Slavnost Zmrtvýchvstání Páně

Knižní tipy

Nakladatelství Portál

Portál, s. r. o., Klapkova 2, 182 00 Praha 8, t. 283 028 111, www.portal.cz
FB: nakladatelstvi.portal

Larry Richards

Buď mužem!
Jakým Bůh chtěl, abys byl

Spirituální témata předkládá nikoli jako slabost, ale jako chlapská rozhodnutí správného muže, který bere život vážně a zodpovědně do svých rukou. Duchovní život chápe jako výzvu, jako laťku, které chce pořádný muž dosáhnout. Každá kapitola je zakončena motivačními otázkami a body k přemýšlení. *Brož., 216 str., 349 Kč*

Gertrude Landa

Nejkrásnější židovské pohádky a legendy

Půvabná knížka je souborem krásně převyprávěných starých židovských pohádek a legend. Část tvoří svérázné biblické apokryfy, setkáme se ale i s variantami známých příběhů, jako je Popelka, Sindibád, či příběhy o Alexandru Velikém. *Váz., 320 str., 285 Kč*

Pozvánka pro ministranty na velikonoční službu u oltáře v katedrále Sv. Ducha

8. 4. sobota	13:45 hod.	příprava a nácvik mešní liturgie Diecézního setkání mládeže
	15:00 hod.	liturgie soboty po 5. neděli postní (DSM)
9. 4. neděle	**08:00 hod.**	**nácvik liturgie Květné neděle**
	09:30 hod.	Dominica in Palmis de Passione Domini
12. 4. středa	**13:00 hod.**	**nácvik ministrantů mladších patnácti let**
13. 4. čtvrtek	**08:00 hod.**	**příprava a nácvik liturgie – svěcení olejů (všichni bohoslovci)**
	09:30 hod.	Missa Chrismatis
	17:00 hod.	**příprava a nácvik večerní liturgie**
	18:30 hod.	Missa Vespertina in Cena Domini
14. 4. pátek	07:15 hod.	příprava na liturgii ranních chval
	07:30 hod.	liturgie ranních chval Velkého pátku
	16:30 hod.	**příprava a nácvik obřadů Velkého pátku**
	18:00 hod.	Feria in Passione Domini
15. 4. sobota	07:15 hod.	příprava na liturgii ranních chval
	07:30 hod.	liturgie ranních chval Bílé soboty
	10:00 hod.	nácvik Velikonoční vigilie
	18:30 hod.	**příprava a nácvik liturgie velikonoční vigilie**
	20:00 hod.	Vigilia Paschalis Agapé (večerní setkání a pohoštění asistence v biskupské rezidenci)
16. 4. neděle	**08:45 hod.**	**příprava a nácvik nedělní liturgie**
	09:30 hod.	nedělní liturgie slavnosti Zmrtvýchvstání Páně
	17:30 hod.	liturgie nešpor slavnosti Zmrtvýchvstání v katedrále Svatého Ducha za účasti kapituly a katedrální scholy

Na nácviky, které jsou označeny **tučně**, je nutné přijít, pokud se chceš zúčastnit asistence při obřadech. **Prosím o dochvilnost**, se kterou máme již tradičně problémy! O dochvilnost prosím i přesto, že někteří, zejména starší ministranti, nebudou po celou dobu nácviku v permanenci. Včasný nástup do služby je však důležitý k rozdělení služeb a zjištění skutečného počtu asistence. Toto rozdělení musí vždy proběhnout před zahájením nácviku.

Budu rád, pokud budeš tak hodný a dáš mi vědět jakých nácviků a liturgií se zúčastníš, velice mi to pomůže v plánování rozdělení služeb asistence.

Pro zkrášlení a harmonický dojem z obřadů, prosím, aby katedrální ministranti, pokud je to možné, nosili do služby bílou košili a tmavé kalhoty a boty.

Prosím o pochopení těchto mých požadavků, přeji opravdově prožitý konec doby postní a těším se na společnou službu Bohu i lidem kolem katedrálního oltáře.

Michal Šafranko, biskupský ceremonář, e-mail: safranko@bihk.cz; mobil: 734 435 219

Misijní karneval 2017 v Letohradě-Orlici

Jubilejní pátý Misijní karneval uspořádala Papežská misijní díla v Letohradě Orlici pro děti i dospělé v neděli 26. února 2017. Zahájila jej Hymna Papežského misijního díla dětí Pošli mě, půjdu já, kterou si děti s chutí zazpívaly. *„Pro stále se zvyšující zájem jsme se rozhodli připravit letošní karneval ve větším sále Orlovny, aby děti měly větší rozlet,“* říká Monika Vychytilová, vedoucí Misijního klubka v Letohradě a pokračuje: *„Moderování se jako každý rok ujala naše diecézní ředitelka Papežských misijních děl v královéhradecké diecézi Bronislava Halbrštátová, která si svou bezprostředností a vtipem okamžitě získala srdce dětí i dospělých. Obětavě jí pomáhala mládež z letohradského klubka a jsou už bezvadně sehranou partou. Měli jsme také radost, že mezi nás zavítal i národní ředitel PMD jáhen Leoš Halbrštát, děti ho hned zasypaly všetečnými otázkami týkajícími se misií, když byla na programu misijní soutěž a misionáři ze skautského oddílu měli vyjmenovat všechny země, kde PMD v letošním roce pomáhají. Pan ředitel je pochválil, když kluci do mikrofonu nahlásili všech 11 zemí: Nigérie, Filipíny, Guyana, Keňa, Bangladéš, Uganda, Srí Lanka, Zambie, Tanzánie, Sýrie, Papua-Nová Guinea.“*

Dalším organizátorem karnevalu bylo Misijní klubko ze Slatiny nad Zdobnicí. Vedle soutěží, písniček, tanců, byla pro všechny připravena hra „Hledej svůj dárek a pomůžeš v misiích“. Výtěžek akce je vždy věnován na některý z projektů PMD. Bavili se dobře i rodiče, kteří museli zvládnout některou ze sportovních aktivit. Obohaceni nejen o dárek, ale i o radost ze společenství a radostně prožitých chvil odcházely rodiny z farností Letohrad, Nekoř, Dolní Dobrouč, Rybná nad Zdobnicí, Dlouhoňovice, Bystřec, Slatina nad Zdobnicí a Rychnov do svých domovů. Spokojené děti i dospělí byli největší odměnou pro organizátory akce, kteří už plánují další misijní setkání.

Více fotografií na www.missio.cz a https://www.facebook.com/PapezskaMisijniDila

Pomozme postavit kaple v Bangladéši

„Jestliže chcete opravdu pomoci lidem, povězte jim o Boží lásce.“ Pauline Jarricot, zakladatelka Díla šíření víry

Vzpomeňme během postní doby a Velikonoc na křesťany v Bangladéši a pomozme jim vybudovat kaple, které představují zásadní místo pro jejich život. Právě zde se totiž utváří a odehrává vše, co je pro ně důležité – vědomí křesťanské identity a jednoty, osobní hodnoty, i společenské a soukromé události.

Bangladéš je chudá a přelidněná země na jihu Asie, kde se křesťanství hlásí méně než 1 % obyvatel. V diecézi Mymensingh žije 80 tisíc převážně velice chudých křesťanů, kteří se živí zemědělstvím, sezónními pracemi v lese nebo ve stavebnictví. Kaple je pro ně jediným místem, kde se mohou jako komunita setkávat. Ve vesnicích Sobokchona a Amritola bydlí 90 početných katolických rodin, které to mají do nejbližšího kostela velmi daleko. Aby místní věřící mohli navštěvovat bohoslužby a zároveň nacházeli útočiště v případech nouze, podporuje Papežské misijní dílo šíření víry v těchto oblastech výstavbu dvou kaplí.

A právě na tento účel můžeme věnovat to, co našetříme během postní doby.

Žádný dar není malý. **Chcete-li katolické věřící v Bangladéši podpořit, pošlete své postní dary do 31. 5. 2017 na účet 72540444/2700 a označte je VS 10. Do zprávy pro příjemce uveďte: Bangladéš. Zájemcům vystavíme potvrzení pro daňové účely.**

Téměř 90 % všech bangladéšských věřících tvoří muslimové a křesťanská menšina je tak ve velké míře obklopena jejich moditebnami. Avšak nejen z tohoto důvodu pro ně vlastní svatostánek hodně znamená. Kostel je pro obyvatele Bangladéše klíčovým místem zejména proto, že veškerý svůj život podřizují náboženství. Všechny jejich svátky, společenské i soukromé záležitosti se odehrávají v souladu s nařízeními víry. Proto je tolik důležité podporovat v těchto oblastech výstavbu křesťanských kostelů.

Za jakoukoliv pomoc Vám upřímně děkujeme!

Evropské setkání národních ředitelů PMD v Rumunsku

Ve dnech 5.–10. 3. 2017 proběhlo v Rumunsku Evropské setkání národních ředitelů Papežských misijních děl.

Do kláštera Karmelitánů ve Snagově, poblíž hlavního města Rumunska Bukurešti, se sjeli zástupci z 16 zemí Evropy: Švýcarska, Francie, obou Národních kanceláří Německa, Malty, Anglie, Slovinska, Rakouska, Polska, Slovenska, České republiky, Maďarska, Portugalska, Belgie, Itálie a Rumunska. V průběhu zasedání přicestoval i národní ředitel PMD v Holandsku. Českou republiku zde zastupoval národní ředitel jáhen Leoš Halbrštát.

Kongregaci pro šíření víry v Římě reprezentoval generální sekretář Papežské misijní unie P. Fabrizio Meroni, který již první den zasedání hovořil o reorganizaci sekretariátu Papežské misijní unie (PMU), která v loňském roce slavila 100. výročí svého založení. Dalším přednášejícím byl rektor semináře v Iasi P. Farcas Benone. Téma jeho přednášky bylo Ad gentes (dekret o misijní činnosti církve) v Kodexu církevního práva. Prof. Dr. P. Wilhelm Danea hovořil o nové evangelizaci migrantů a biskup Iasi Mons. Aurel Perca o misiích v Rumunsku.

Druhý den setkání byl věnován fundraisingu a organizaci Misijní neděle a také prezentacím z jednotlivých zemí. Velkému zájmu se těšil promítnutý český videoklip k Misijní neděli. Úterní den byl zakončen mší v katedrále sv. Josefa v Bukurešti, které předsedal bukurešťský arcibiskup Mons. Ioan Robu.

Středu prožili národní ředitelé poznáváním hlavního města Rumunska Bukurešti, návštěvou muzeí a dalších památek. Vyvrcholením dne bylo setkání s apoštolským nunciem v Rumunsku, kterým je Mons. Miguel Maury Buendia a návštěva řeckokatolickébo biskupa v Bukurešti Mons. Mihai Fratili. U obou setkání nechyběla srdečná a živá diskuse všech přítomných.

Národní ředitelé PMD ze šestnácti evropských zemí se sešli v klášteře Karmelitánů v rumunském Snagově

Čtvrtek patřil dalšímu pracovnímu jednání, výměně zkušeností a myšlenek, jak rozvíjet a aktualizovat činnost Papežských misijních děl v Evropě. Na programu byla také volba delegáta evropské skupiny PMD na zasedání světové rady Papežských misijních děl.

Celý týden provázela každodenní společná modlitba.

Více informací a kontakt:

Papežská misijní díla

Na Kropáčce 30/1 , 500 03 Hradec Králové
tel. 604 838 882, pmd@missio.cz, www.missio.cz

Charitní listy

ZPRAVODAJ DIECÉZNÍ CHARITY HRADEC KRÁLOVÉ 4/2017

Díky Petrklíči žijí lidé s hendikepem naplno

Čtyřiadvacetiletá Simona Kornová z Trhového Štěpánova je v centru Petrklíč v Ledči nad Sázavou už „mazákem“. Poprvé svůj čas v jedné ze služeb Oblastní charity Havlíčkův Brod trávila v prosinci 2004 krátce po třináctých narozeninách. Její maminka Ludmila totiž začala pracovat v knihovně a záhy zjistila, že souběh zaměstnání a péče o dceru s fyzickým i mentálním postižením nezvládají dle svých představ. *„Stacionář Petrklíč nám ohromně pomohl a dál pomáhá. Není jen odlehčovací pomocí pro nás rodiče, ale hlavně je pestrým obohacením pro naše děti, které by se v domácí péči nedostaly k takovým aktivitám a možnostem, jež se jim nabízí právě v Petrklíči. Díky němu naše děti žijí v rámci svých možností naplno,“* vyjádřila svou spokojenost Ludmila Kornová.

Centrum sociálních služeb Petrklíč letos slaví již patnáct let své existence. Jedná se o denní stacionář pro klienty od tří let s fyzickým, mentálním i kombinovaným postižením a pro seniory. *„V současné době máme 24 klientů a 11 zaměstnanců. Otevřeno je denně kromě víkendů a svátků. Naši činnost představujeme i široké veřejnosti v rámci různých akcí, například začátkem dubna nás čeká velikonoční prodejní výstava výrobků našich klientů. Srdečně zvu všechny zájemce,“* informovala vedoucí služby Terezie Veletová.

Nerozlučná dvojka

Simona Kornová dojíždí do stacionáře od loňského roku každý den. *„Minulý rok byl kvůli Simončiným psychickým stavům opravdu náročný. Simonka má rysy autistického chování, navíc nemluví, takže se do ní musí člověk vcítit a být neustále ve střehu, protože neví, jak bude zrovna reagovat,“* vysvětlila maminka. Dříve Simona v Petrklíči trávila dva, tři dny v týdnu, ovšem nyní je evidentní, že jí změna naprosto vyhovuje, i kvůli jejímu přátelství s Martinem, také klientem stacionáře. *„Simča se s Martínkem poznala právě v Petrklíči. Je to její velká láska,“* usmála se Ludmila. Sociální pracovnice Petrklíče Ivana Tomanová potvrdila, že ti dva tvoří nerozlučnou dvojku. *„Nejvíce jsou spokojení, když si spolu sednou k počítači. Jejich smích se pak rozléhá po celém stacionáři,“* vyprávěla Simonině mamince Ivana.

Simonka v charitním centru Petrklíč při výtvarném tvoření valentinského přáníčka pro rodinu. Foto: Aneta Slavíková.

Ještě předtím, než se rodina o stacionáři dozvěděla, chodila Simona do mateřské i základní školy v Trhovém Štěpánově. *„Nastavili nám takový program, aby Simča docházku zvládala alespoň dvakrát v týdnu na dvě hodiny. Já pak ale začala pracovat, Simonky dva starší sourozenci navštěvovali střední školu a manžel byl pracovně vytížený. Byla jsem asi naivní, když jsem si myslela, že péči o Simču plnohodnotně zvládneme jen v rodině,“* vzpomínala Ludmila.

Canisterapie Simonce velmi prospívá

Kornovi se tedy začali zajímat o to, jaké možnosti mají. Jednou z nich byla služba Petrklíče. *„Jsme tu opravdu velice spokojení. Hluboce a srdečně děkuji za jeho profesionální péči, která je díky skvělému, laskavému a chápajícímu personálu našim dětem poskytována. V Petrklíči jsou našimi velkými pomocníky, a jak vždy znovu*

Canisterapii s pejsky si Simonka moc oblíbila a také jí velice prospívá. Foto: archiv Oblastní charity Havlíčkův Brod.

a znovu opakuji, doslova pozemští andělé poslaní z nebe," vysekla poklonu pracovnicím stacionáře maminka Simony.

Spolu s Martinem i dalšími klienty se Simona ve stacionáři zúčastňuje různých aktivit. Díky nim smysluplně vyplňuje svůj čas, rozvíjí své schopnosti a dovednosti a navíc je v kolektivu svých vrstevníků. Například v únoru tvořila s ostatními klienty a za pomoci pracovníků valentinské přáníčko pro rodinu. Vedle toho si oblíbila canisterapie, které se v Petrklíči jednou za měsíc uskutečňují. *„Ona má pejsky moc ráda, ostatně doma má čivavu, a canisterapie jí po zdravotní i psychické stránce opravdu prospívá,"* prozradila Ludmila.

Tříkrálová sbírka pomáhá

A právě i na rozvoj terapií typu canisterapie či hipoterapie ve službách při Oblastní charitě Havlíčkův Brod poputuje část výtěžku z letošní Tříkrálové sbírky, jelikož jde o fakultativní služby, na jejichž financování se dosud musí podílet sami klienti, a ne vždy je to pro ně finančně dostupné.

Jak maminka Simonky ještě podotkla, vidí, že její dceři profesionální služba Petrklíče velice prospívá. *„Uvědomuji si, že díky stacionáři získává návyky, které ji doma nejsem schopná naučit. Když mívala špatné dny, museli jsme jí kolikrát ustoupit, aby třeba nekřičela. V Petrklíči si to nedovolí, vidí, že je tu více lidí, že není jen sama a že u sebe nemá maminku,"* uvažovala Ludmila. Zároveň ale cítí, jak je pro Simonu rodina důležitá. *„I když jsme zažili chvíle, kdy Simči psychické stavy byly nad rámec únosnosti, dokázali jsme fungovat jako tým. Víte, když takové dítě přijde do rodiny, není to jen o tom, že s ním máte jen starosti. Má to úplně jiné poslání,"* uzavřela s úsměvem Ludmila Kornová.

Aneta Slavíková

Kontakt: Centrum sociálních služeb Petrklíč, Barborka 1324, 584 01 Ledeč nad Sázavou, tel: 569 731 557, 777 736 067, e-mail: stacionar.petrklic@charitahb.cz. Více také na www.hb.charita.cz.
Tento projekt je spolufinancován Evropskou unií – Evropským fondem pro regionální rozvoj.
Centrum sociálních služeb Petrklíč finančně podporuje také Město Humpolec.

KALENDÁŘ DUBEN

Ledeč nad Sázavou

3.–7. 4. od 9 do 15 hod.
Centrum sociálních služeb Petrklíč (Barborka 1324)
Velikonoční výstava

Připravili jsme pro vás přehlídku velikonočních dekorací i celoroční tvorby klientů Petrklíče. Výstava je také benefiční, zakoupením výrobku podpoříte činnost služeb Oblastní charity Havlíčkův Brod. Děkujeme! Originální dekorace k vítání jara a velikonočních svátků jsou také k dostání ve Středisku charitní pomoci v Humpolci. Více na www.hb.charita.cz.

AKTUALITY

Cena za webové stránky

Havlíčkův Brod: Pomyslnou zlatou medaili si odvezla Oblastní charita Havlíčkův Brod ze slavnostního vyhlášení krajské ankety Zlatý erb 2017. Ocenění za první místo v soutěži o nejlepší webové stránky v kategorii Nejlepší web zdravotního/sociálního zařízení v sídle Kraje Vysočina v Jihlavě převzaly 8. března ředitelka organizace Bc. Anna Blažková, její asistentka a správkyně webu Renata Novotná a mluvčí Bc. Aneta Slavíková. *„Ocenění je pro nás velkou motivací k dalšímu zdokonalování. Velký dík patří všem našim pracovníkům, kteří se na spolupráci při tvorbě webu podílejí,"* uvedla mluvčí Aneta Slavíková. Více také na vítězných stránkách www.hb.charita.cz.

Renata Novotná z Oblastní charity Havlíčkův Brod s diplomem. Foto: Aneta Slavíková

AKTUALITY

Setkání rodin pacientů hospicové péče

Orlickoústecko: Jako každý rok, i letos v únoru se uskutečnilo setkání lidí, kteří v loňském roce přišli o svého člena rodiny a byli v péči hospicového týmu Oblastní charity Ústí nad Orlicí. Setkání lidí, kteří do svého okolí vysílají obrázek toho, co považují za normální – doma umírá člověk, o kterého pečuje rodina, a je tu i Charita, o níž se mohou profesionálně a lidsky opřít.

Sešli se stateční lidé. Na jedné straně ti, kdo beze slov a nezištně slouží svým nejbližším, jenž odcházejí ze života. Na druhé straně ti, kteří poskytují profesionální péči a podporu tomu, kdo odchází, a rodině, která zůstává. I letos zazněla z obou stran slova díků. I letos se sdílelo, plakalo, ale i smálo – to když se vzpomínalo na poslední pěkné chvilky v kruhu rodiny…

„Smrt je v dnešní společnosti tabu,“ připomněl letohradský kněz Václav Vacek, který má s vyprovázením umírajících sám bohaté zkušenosti: *„Umírající i ti, kdo stojí u lůžka, jsou v tu chvíli sami. Důležité je mluvit a nebýt s tím sám. Důležité je i plakat a truchlit.“*

„Sestřičky mi daly to, co jsem potřeboval – podporu, pochopení a lidskost,“ řekl jeden z pozůstalých, *„staral jsem se rok a půl o manželku, to jsem ještě o Charitě nevěděl, až teď, když mi zemřel syn.“* Vděčnost vyjádřila i paní, která se starala o umírající maminku a přítele na vozíčku: *„Nebýt jich, nezvládla bych to.“*

„Na smrt se připravit nedá,“ připomněla vrchní sestra Petra Kaplanová, *„ale existuje návod, co si s umírajícím členem rodiny ve vhodné chvíli říct: Odpouštím ti. Odpusť mi. Děkuji ti. Mám tě rád, sbohem…“*

Součástí hospicového týmu je také psycholožka, která nabízí podporu pacientům i jejich rodinám, a dále sociální pracovnice, která rodině poskytuje poradenství a pomáhá např. se zajištěním sociálních příspěvků. Domácí hospicová péče je podporována také z výtěžku Tříkrálové sbírky. Více na www.uo.charita.cz.

Iva Marková

Setkání pozůstalých rodin pacientů Domácí hospicové péče Ústí nad Orlicí. Foto: foto Iva Marková

Fotografie Dity Valachové ze střediska odlehčovacích služeb Oblastní charity Pardubice, která získala 3. místo v soutěži „Můj svět“.

Úspěch ve fotosoutěži Můj svět

Pardubice: Fotografie ze středisek odlehčovacích služeb Oblastní charity Pardubice opět zaujaly ve fotosoutěži „Můj svět“. Tentokrát fotografka Dita Valachová obsadila 3. místo v kategorii „Jak to vidím já“. Vyhodnocení 9. ročníku proběhlo 6. února v prostorách opavské Charity, která tuto soutěž tradičně pořádá. Vernisáž vítězných fotografií se uskutečnila 2. března v sídle Historické výstavní budovy Slezského zemského muzea v Opavě a nyní ji čeká celoroční putování po městech ČR. Více také na www.pardubice.charita.cz.

Vladimíra Karlová

Hravé odpoledne pro děti a soutěž ke Dni mateřských jazyků

Hradec Králové: Autorské čtení nových příběhů Cáka a Flíčka od Vlaďky Dobešové, hudební dílnu s hradeckým písničkářem Michalem Horákem a ruskou zpěvačkou Oxanou Evsinou, nebo výtvarný workshop nabídlo středeční Hravé odpoledne pro děti, které 22. února uspořádalo Integrační centrum pro cizince v hradecké Ymce. Záměrem akce bylo malým cizincům i Čechům interaktivní formou přiblížit současnou českou literaturu pro děti. Nové písničky knižních postaviček, které si kluci a holčičky s nadšením zazpívali, zhudebnil Michal Horák.

Děti a mládež se mohou také zapojit do překladatelské soutěže, kterou ke Dni mateřských jazyků vyhlásily Integrační centrum pro cizince Hradec Králové a MKI Klíč. Své práce, prosím, posílejte do 22. dubna na email: anastasiia.martinkova@hk.caritas.cz. Slavnostní vyhlášení výsledků soutěže proběhne 2. května v Knihovně města Hradec Králové. Vítězové obdrží zajímavé odměny. Bližší info a pravidla najdete na www.cizincihradec.cz a na facebooku.

Projekt Integrační centrum pro cizince AMIF/10/02 je financován v rámci národního programu Azylového, migračního a integračního fondu.

Jana Karasová

AKTUALITY

Vzdělávací kurzy pro pěstouny

Pardubice: V rámci dlouhodobé podpory pěstounských rodin pořádá Oblastní charita Pardubice vzdělávací semináře vedené odborníky. První letošní kurz se uskutečnil 18. února v pardubické Sokolovně pod vedením ředitelky OS Bonzana Mgr. Lenky Buchtové a vedoucí střediska Probační a mediační služby v Třebíči PaedDr. Jaroslavy Auerové. Lektorky se zaměřily na téma hranic ve výchově. Osmihodinového semináře se zúčastnilo 12 pěstounů. Za pronájem prostor děkujeme TJ Sokol Pardubice I.

V průběhu dalších měsíců uspořádá pardubická Charita další čtyři kurzy. Dva z nich povede PhDr. Milada Nádvorníková, která se specializuje na psychologické poradenství, psychoterapii a poradenství pro pozůstalé. *„Loni se nám osvědčilo také vzdělávání prostřednictvím vybraného filmu s tématem náhradní rodinné péče. Následnou debatu bude opět řídit Mgr. Petr Pražák, psycholog Střediska výchovné péče Chrudim,“* doplňuje Radka Pařízková, pracovnice Služeb pro pěstouny. Poslední seminář bude zaměřen velmi prakticky. Se základy první pomoci účastníky seznámí zdravotní sestra Blanka Marxová, DiS. z Fakultní nemocnice Hradec Králové.

Semináře jsou otevřené pro všechny pěstouny, kteří se chtějí vzdělávat. Účastníci obdrží po absolvování osvědčení. Bližší info a přihlášky najdete na www.pardubice.charita.cz v sekci Služby pro rodiny s dětmi.

Vojtěch Homolka

Na vozíku život nekončí

Šestatřicetiletý Jan Dušek, který je nemocný progresivní formou roztroušené sklerózy, se rozhodl s pomocí přátel doputovat na invalidním vozíku do Santiaga de Compostela – významného evropského poutního místa v severozápadním Španělsku. Na měsíční pouť na svém elektrickém vozíčku vyrazí letos 10. května společně s devítiletým synem Jendou a se známým českým poutníkem Petrem Hirschem. Plánovaný návrat je 12. června 2017.

Co o pouti říká sám Honza? *„Cílem je dojít do Santiaga s prosbou o uzdravení či zpomalení průběhu nemoci. A také ukázat, že na kolečkách život nekončí a je možné si plnit své sny a cíle, byť v těžké životní situaci. Rádi bychom prostřednictvím tohoto projektu informovali a rozšiřovali povědomí o roztroušené skleróze (RS). Z putování a možná nejen z něj, vznikne dokument Camino na kolečkách, který má ukázat strasti a slasti takové cesty. Kde je vůle, je i cesta. V neposlední řadě chceme upozornit na činnost Domova sv. Josefa v Žirči, který jako jediné zařízení podobného druhu pomáhá lidem s RS žít důstojný život a být inspirací pro další nemocné.“*

Výprava bude vyrážet ze španělského města Logroño, kterým prochází Svatojakubská cesta a které je od Santiaga vzdálené přes 600 km. Putování se uskuteční pod patronací Vojenského a špitálního řádu svatého Lazara Jeruzalémského. V jednání je také osobní požehnání poutníkům před cestou od kardinála Dominika Duky, který je generálním kaplanem řádu. Díky mezinárodnímu působení řádu, budou mít poutníci zajištěnou podporu i při putování samotným Španělskem.

V Domově sv. Josefa v Žirči se koncem března sešel celý štáb včetně kameramana. Z Domova si odváželi trička s logem našeho zařízení a klienti si mohli na oplátku napsat svá přání, která u cíle v Santiagu de Compostela budou vypuštěna do nebe. Z cesty se budou klientům hlásit prostřednictvím moderní přenosové techniky.

Pan Dušek, který se v květnu vydá navzdory své nemoci a na vozíčku na pouť do Santiaga de Compostela, na setkání v Domově sv. Josefa v Žirči. Foto: archiv Oblastní charity Červený Kostelec

Plánovaná cesta získala záštitu MVDr. Pavla Bělobrádka, Ph.D., místopředsedy vlády pro vědu, výzkum a inovaci. Domov sv. Josefa bude celý měsíc v myšlenkách i modlitbách s nimi. Více také na www.domovsvatehojosefa.cz a www.caminonakoleckach.cz.

Jitka Holcová

Jaroslav Svěcený /housle a průvodní slovo
Miloslav Klaus /kytara

BENEFIČNÍ KONCERT

„Koncert pro 10 strun“ na podporu 12. ročníku festivalu Za poklady Broumovska

Klášter Broumov, 1. 5. 2017

Koncertní sál Dřevník od 18:00

Vstupné 990,-*/690,-**/290,-

*) včetně exkluzivního místa, podepsaného CD a setkání s umělci
**) včetně podepsaného CD

Předprodej v Café Dientzenhofer
nebo na www.klasterbroumov.cz

Za poklady Broumovska
Hudební festival v kostelích Broumovska
1. 7. – 2. 9. 2017

Pořádá: APRB z.s. a ZPB o.p.s.
Partneři festivalu:

VEBA, textilní závody a.s., LUTOMA s.r.o., Z - TRADE s. r. o., HOBRA - Školník s.r.o., ENVIROS, s.r.o., CEDIMA Meziměstí s.r.o.
Ekospol s.r.o., Dřevoterm, s.r.o., Lesní společnost Broumov Holding, a.s.
PRIKNER – tepelné zpracování kovů, s.r.o., Stěnava CZ, s.r.o., ČEKO IMPORT a.s., PINstudio | Jan Záliš